

Cine ești tu?

**2003 © Copyright deținut de Radu Lucian Alexandru
Toate drepturile rezervate.**

E-mail: radu.lucian.alexandru@gmail.com
Id Messenger: radu_lucian_alexandru@yahoo.com
YouTube page: www.youtube.com/radulucianalexandru

web1: <http://cine-esti-tu.blogspot.com>
web3: <http://radu-lucian-alexandru.blogspot.com>

Puteți descărca pentru lectură alte cărți de același autor de aici:
<http://www.scribd.com/Radu%20Lucian%20Alexandru>

**Editura Mega
Cluj Napoca, 2003**

Tel.: 0788 453720
e-mail: edituramega@clujnapoca.ro

ISBN 973-86505-3-4

CINE EȘTI TU?

Radu Lucian Alexandru

Cine ești tu, omule?

ÎNTREBARE? GÂNDIRE?

IUBIRE?

Cuprins

Iluminarea	3
Cine ești tu?	4
Întrebarea	5
Vrei tu să știi?	5
Ai curaj să te întrebi?	5
Destin	7
Gânduri înțepătoare	7
Un mister adânc	8
Gânditorul	9
De câte ori?	10
Prejudecăți	11
Trăiești ca să mănânci?	12
Eu presupun. Tu presupui	13
Catedrala	13
Vei primi înzecit	14
Secretomanie	14
Orice e posibil	15
Jumătate din viață	15
Vis sau realitate?	16
Localizează poziția actuală!	16
Cine scie?	17
Cine-i șeful aici?	17
Pentru cine plătesc?	18
"Problema iertării"!	19
Omul	19
Viața	20
Gândurile sunt casa ta!	21
Scena nu e lumea	22
Căutare	24
Ce? Se distrează, Dumnezeu?	25
Ai ales?	26
Îndemn la veghere	27
Ce-i important?	28
Am pierdut vremea?	28
Lumea trăiește în iluzie?	29
Viață veșnică?	29
Iad veșnic?	30
Care-i scopul pedepsei?	31
Lumina-i prea mare?	32
Știi să ascuți?	32
Gândirea	34
Visul unui vierme	34
Ești filozof!	35
Gândire... Dar cu rost!	36
Transformare perpetuă	37
Acțiunea - gând materializat	38
Suferința - creația voastră	38
Atacul vazduhului	40
Legat în lanțuri	42

Predeterminare	43
Vine sfârșitul!	44
Depinde cum privești	45
Alb, negru și "mai ales gri"	45
Am aflat	46
Cine are cap să priceapă	46
Deșertăciunea deșertăciunilor	47
Nemurire	48
Ciclul roatei	49
Iluzie	49
Eterna reîntoarcere	49
Amnezie	50
Amintirea unei vieți trecute	51
Veșmânt de piele	51
Zbor nedirecționat	52
Urcați "Muntele Vieții"!	52
Reînoire	55
Un nemulțumit	56
Popă tăcând	56
Păcat originar	57
Tată și mamă	58
Iertare	60
Moartea - mesager ceresc	61
Ești repetent	63
Iubirea	65
Adiere de viață	65
Fi pasăre!	65
Când apare	66
Dacă	67
Ești tu în el	68
Chemare	68
Lumină înșelătoare	68
Râzând la soare	70
Iubirea-i numele creatorului	70
Creatorul	72
Misterul	72
Da!	73

ILUMINAREA

- "Preafericite, te rog acum a-mi spune, în cuvinte pătrunzătoare, cum vine iluminarea în conștiință?"

-"Tu, împărate, te uitați și iată că ai văzut un chip mare [toată construcția gândirii propriei ființe]. Chipul acesta era foarte mare și de o strălucire nemaipomenită. Stătea în picioare înaintea ta și înfățișarea lui era înfricoșătoare [gândirea actuală a oamenilor e înfricoșătoare - puținii sunt însă cei care pot să o vadă].

Capul chipului acesta era de aur curat [ideile înălțătoare, arhetipale, dirijează orice conștiință], pieptul și brațele îi erau de argint [ideile originare, arhetipale, degenerază, sunt convertite, adaptate lumii căzute, capacității de înțelegere a celui care le poartă] pânțele și coapsele îi erau de aramă [conștiința, adică cunoașterea de sine și cunoașterea universului pe care o deținea atunci ființa era destul de redusă], fluierile picioarelor, de fier, picioarele parte de fier și parte din lut [gândirea slujește la doi stăpâni, acționează pe un domeniu fără bază, "de lut" care însă din păcate e întărit în conștiință -prejudicata, fierul].

Tu te uitați la el și s-a dezlipit o piatră [o întrebare "neortodoxă", "interzisă"], fără ajutorul vreunei mâini [ea vine de la sine, din sine, când cel care și-o pune este pregătit să caute și răspunsul ei], a izbit picioarele de fier și de lut ale chipului și le-a făcut bucăți [toată baza de până atunci, tot sistemul axiomatic mental pe care s-a construit credința sa de până atunci, a fost distrus într-o clipă nu mai lungă decât o bătaie de ploape].

Atunci fierul, lutul, arama, argintul și aurul s-au sfărâmat împreună [odată cu baza minții de până atunci au căzut toate ideile închipuite - ale chipului construit pe bază de lut, dar și ideile înălțătoare - aurul cade odată cu fierul - omul, imediat după această Stăfulgerare are tendința de a nu mai recunoaște nici o autoritate, e revoltat împotriva tuturor - urmează o perioadă mai lungă sau mai scurtă de confuzie, de derută totală, de furtună intelectuală - tot ceea ce înaintea se părea normal acum e pus sub semnul întrebării și al misterului incomensurabil] și s-au făcut ca pleava în arie vara: le-a luat vântul și nici urmă nu s-a mai găsit de ele [toate vechile idei încep să dispară, sunt luate de vânt și parcă nu le-am fi avut niciodată - acum ni se par stupide sau cel puțin curioase].

Dar piatra care sfărâmasese chipul [ideea cea nouă, întrebarea pe care ființa fără nici un ajutor a reușit să și-o pună sieși] s-a făcut un munte mare [în jurul ei s-au adunat alte pietre-idei-întrebări și a început să reclădească alt chip al lumii, de data aceasta sub forma unui munte, a unei construcții solide, omogene fără goluri și aspecte neacoperite - acum totul e clar și de neclintit precum un munte] și a umplut tot pământul [toată gândirea, toată ființa celui care a aruncat în sine piatra-idee-întrebare, s-a umplut de noua idee-răspuns, a înțeles-o în adâncul ei cel mai ascuns, și-a înțeles modul de gândire și a construit ceva solid ca un munte, ceva fără puncte slabe ce nu mai poate fi dărâmat - sau altfel spus S-A ILUMINAT!].

Daniel 2.3

P.S.: "Piatra pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului clădirii. Domnul a făcut lucrul acesta și este o minunăție înaintea ochilor noștri"

Psalmi 118.22-23

CINE EȘTI TU?

„- Cine ești tu? (Mă întrebă ea).

- Eu? (!!!!!???)

Eu... sunt un nor ;
Sunt gheața de lângă un izvor,
Sunt susurul apei topită-n lumină,
Vaporii pelerini chemați de primăvara candidă -
Spre a deveni nor, apă de izvor,
Sloi de gheață și din nou viață!

Eu sunt un nor,
Neschimbat și totuși trecător!

Eu sunt sămânța ce trebuie să moară.
Eu sunt floarea ce o să răsară.
Eu sunt floarea ce va fi să moară,
Voi fi sămânța care o să răsară.

Eu sunt Soarele ce o să apună
În cântul prea-frumoasei Lună;
Eu sunt el, voi răsări
Dincolo de zările cărămizii!

Eu sunt ce-am fost, am fost ce sunt!
Am fost sămânța purtată de vânt,
Eu sunt ea, am murit în Pământ.
Eu, sunt sămânța chemată de Cuvânt,
Eu sunt ea; voi muri,
Căci Viața vreau a-mi dăru!

- Totuși, oare cine sunt Eu?....

-O, prea mult drag iubitul meu;

Tu... ești același - schimbător mereu!”

ÎNTREBAREA

Zilele trecute un Căutător, pe când ochii-i cercetau atenți o altă Ființă - care vorbindu-i îl privea și ea pătrunzându-l în adâncul său ascuns, se trezi deodată surprins în sine de o întrebare: „**Cine ești tu?**”

Îi vibră o vreme în minte această întrebare, împiedecându-l să-l mai asculte pe cel din fața lui, dar nu putea să o lase încă în vorbire.

Întrebarea era abia născută...

I

Cel din fața lui era absorbit într-un fel de miraj, era cuprins într-o magie greu de descris care fără doar și poate îi exalta sufletul...

1. "Sunteți dumnezei"! (Psalmul 82.6)

VREI TU SĂ ȘTI?

- "De-ai vrea să știi, acum ți-aș spune,
Că noi suntem o mare, mare minune.
Infinitul din infinit ne-a înfăptuit,
Iar viața prin noi pe sine s-a dăruit!

Atât de frumos am visat
Încât, Universul prin noi s-a reflectat
Ascunse mistere în noi se găsesc,
Forțe-Idei prin noi se manifest.

O lume întreagă am putea crea și susține
Dacă am asculta de CUVÂNTUL din Sine,
Pe noi Atent de ne-am privi
Am vedea Miracolele din Cosmosurile Vii.

Mi-aș putea spune, de-aș avea a povesti cu cine
Că aș putea "să fiu stăpân pe mine" -
Toate aceste lucruri cu mine le-aș putea vorbi
Dar... VREAU EU SĂ ȘTIU?"

Dar cine era el? Acea întrebare orecum ciudată (și totuși în cele din urmă cât se poate de normală și de banală) iată că i-a revenit din nou în minte.

Celălalt părea să nu-i vadă neliniștea dar tăcerea i-o văzu, așa că prinzând curaj continuă...

2. "Fraților nu fiți copii la minte"! (Corinteni 14.20)

AI CURAJ SĂ TE ÎNTREBI?

- "Furtună pe albastu-mi CER fără de sfârșit
În conștiința-mi subit s-a stârnit!

!!? Crezusem ... că "CERUL MEU" e fără nori
Că totul e clar aici la muritori!
Doar pământului privire-am dăruiam
Și totuși... credeam cu o simțire naivă,
Că despre "cer" ceva știam.

O întrebare însă m-a dat peste cap -
Căzut pe spate, în sfârșit ceru-l priveam...
Rămas-am pământului lipit:
Ochii de la "CER" nu-i mai puteam dezlipi.

Eram uimit!
Crezusem totuși că "ceru"-i liniștit!
Acum vedeam însă fără tăgadă
Un norișor apărând pe-a lui fațadă!
Micuț, minuscul, firav la început:
Aș spune chiar nevinovat -
Enorm s-a căscat însă pe dată
Umbrindu-mi tot gândul ce până atunci am purtat.

Eram uluit!
"CERUL" înainte-mi părea luminos
Și dintr-o dată-l vedeam mânios -
Îmi era greu să-l mai înțeleg
Lumea spunea că-i de neclintit
Și eu îl vedeam acoperit, SMINTIT!

Trebuia să întreb pe cineva
De ce Întrebarea-mi nor devenea:
De-mi puneam câte una "interzisă"
Un "nor" imediat îi punea cornițe.

- "VÂNTULE-CUVÂNTULE
De jos în sus, din est până-n apus
Tu Pătrunzi ce-i nepătruns -
Spune-mi dar, fără vorbe-n ascuns:

Mulțime de "nori" gândul mi-au acoperit
Nu mai văd clar, sunt confuz
Ce știam înainte acum e distrus,
Și doar... câteva întrebări mi-am pus!"

- "Nu te îngrijora copil de vis - pentru ființa ta
Ce a fost mai greu ca vântul s-a dus
Curaj ai avut ADEVARUL să începi a-l căuta:
Nisipu-n clepsidră se va scurge
Și "norii" încet, încet, îi vei spulbera!"

Cu această primă vorbă ce VANTUL a suflat
Parte din nori s-au dus, i-a alungat...
Și-n spatele lor puteam să văd surprins
Un "CER"... mult mai albastru, mai deschis!
Privesc liniștit la partea de cer descoperită:
Acolo, nici o umbra de nor nu va mai fi pribegită!

Câți însă chiar de văd "norii" că-i ating,
Pretind totuși că "ceru"-i senin?"

Căutătorul uită în cele din urmă de întrebarea sa fiind furat de o aprobare la adresa interlocutorului său înflăcărat.

Și el era de aceeași părere - vedea automatismul ființei umane și lipsa ei de profunzime așa că simți nevoia să completeze: „Așa este:

3. "Omul actual" e o mașină programată să se autodistrugă dacă nu i se schimbă programul".

DESTIN

Omul îmi zice:

„Acum mă simt obosit
Mă pun în pat și-am adormit-
Dimineața când mă voi trezi
Altfel viața o voi putea privi!”

Raționament simplu la prima vedere
Trecem prin viață dormind și mergând,
Simțim la tot pasul plăcere-durere,
Impulsuri ce necesită răspunsuri.

Întoarcem ofensele cu vârf și-ndesat
Reacții "tradiționale" fiind greu de schimbat:
Răspuns la stimuli, la atât se reduce
Viața automată ce omul o duce!

Deci așa: trăim, mâncăm, respirăm -
Avem o problemă: încercăm să o rezolvăm.
O rezolvăm - o alta îi ia locul...
Soluții la probleme să găsim -

Acesta să ne fie SOROCUL?...

Iată-l deci întors la Întrebare. Frământări nenumărate legate de sensul existenței și al vieții îl luau cu asalt. Îi păreau de nepătruns și parcă îl sufocau. Știa într-un fel că nici un răspuns pe care îl cunoștea nu îl mulțumește pe deplin, dar nu putea să se dea bătut.

El era un Luptător..

Nu-i stătea în fire să dea înapoi din fața Noului ci întotdeauna înainta cu hotărîre spre el cu voința aceluia care știe că chiar de va fi învins va ieși învingător. Ființa lui se născuse spre a se ridica întotdeauna din propria-i cenușă.

4. "Înțelepții vor moșteni slava, dar partea celor nebuni este rușinea" (Pilde 3.35)

GÂNDURI ÎNȚEPĂTOARE

Îmi spuse mai ieri cineva:
- „În capul meu... o „viespe” lucrează:
Dându-mi de știre când vreo nouă idee mă curtează...

Ieri m-a înțepat însă cam tare,
Dându-mi de veste,
(Culmea!!), că mă părăsește!

S-a săturat ca lucruri noi
Să-mi tot bâzâie în creier
Iar eu ca un nătâng ce sunt
Să îmi tot bat joc de ele.

S-a supărat săraca „viespe”
Căci, zice ea, lucruri bune vrea să mă învețe -
Dar eu, închis la nou cum sunt,
Arareori ascult al ei cuvânt.

A enervat-o a mea supărare
A mea cumplită închistare,
Al meu refuz de a vedea
Lucruri ce chiar înainte-mi stau.

- Prietene, cu „viespea” acum eu sunt în tratative...

Pe tine te rog însă, cu părerea a-ți da:
Să-i zic să plece sau să stea?”

I-am răspuns ca unui prieten bun:

- „Oare să fie nevoie părerea să-mi spun?
Stai puțin din grabă și adânc gândește –
Oare tu nu vezi că omul fără a sa „viespe”
Nu mai e Om chiar de așa se numește...

Fără de ea el e doar un biet animal nebun.
Un automat ce doar din instinct răspunde
La stimuli ce-n legătură cu el ar ajunge.
Gândește-te și tu puțin de nu vrei a regreta:

Ce o să-i spui la a ta „viespe”
Să plece, sau să stea?”

Cel ce-i vorbi înainte era Acolo, înfipt în Timp și părea a fi indiferent la frământările Căutătorului. Se pare însă că Acum vroia să-l cerceteze pe Cel Care Caută, așa că luă din nou limba-i în stăpânire și o aruncă în Cuvânt:

5. În Israel un bărbat tânăr striga: "Trăiască Israel" la care un moș întrebă: "De ce?"

UN MISTER ADÂNC

- „Îmi stă adânc înfiptă-n minte
O întrebare :
Ce-o să te faci tu,
Când " vei fi mare " ?

Mergând mai departe pe al vieții fir
Un semn de întrebare eu aş pune:
De ce să mă fac ceva
Când "voi fi mare"?

Care să fie oare al vieții sens întreg?...
Ce rost are să te faci mare,
Să ai copii, nevastă, un cămin
Și apoi să MORI?

Care să fie al vieții scop?
Să fie însăși viața?
Bine! Dar ce scop să aibă atunci moartea?

O, viață, viață, viață!
Să fi tu oare :
O pregătire pentru o viață viitoare?
O simplă perioada într-un șir evolutiv?
Un început al morții sau un sfârșit al ei?

Un dar ce trebuie trăit,
Atât "cât mai avem timp"?

Iată răspunsuri ce aş putea să le obțin
Dar nu cred că mă vor mulțumi..."

Un moment de tăcere se lăasă între cei doi după care Cel ce Era continuă absorbit în ceea ce spune:

„Privind a bolții înstelată panoramă
Observ că-n lumea asta pestriță și colorată,
Majoritatea văd a lunii strălucitoare lumină,
O mare parte văd Carul Mic și Steaua Polară.

Dar câți oare văd planeta Venus,
Și dacă o văd câți știu că este ea?...

Puțini sunt însă cei ce privesc al "noptii"
Magnific spectacol, ca un Întreg...
Dar câți pot oare, măcar să viseze
A noptii TAINĂ să o descifreze?"

La auzul Cuvântului mintea Celui Ce a Ascutat se umplu de Imensitate, de Infinit, de Mister și de Taină și rămase astfel pentru câteva clipe în sânul Tăcerii acestora – nu prea multe însă căci gândul îi fu chemat de amintirea unor reproșuri făcute unui prieten de al său, prea lumesc după părerea lui:

6. Una din întrebările cele mai vechi din lume e: Omule "Unde ești?" (Geneza 3.9)

GÂNDITORUL

- „Ai încercat gânduri depărtate de lumea materială
Să le iei în considerare câtuși de puțin
Fără sfială!
Și apoi să le cercetezi pe deplin?...

Pe altul e greu a grăi să-l lași
Când nici ale tale gânduri nebune
Ce prin cap îți zboară
Nu le lași să iasă la iveală!

Când cu întrebări "fără noimă",
"Din întâmplare" prin minte rătăcitoare
Ai încercat să stai de vorbă -
Să le aflii păsurile și intențiile binevoitoare?

Ai putea tu oare ca întrebat:
- Există viață dincolo de moarte?
- Există Dumnezeu?
- Există un început și-un sfârșit la toate?

Să răspunzi cu un DA sau NU absolut?

Ai avut vreo dată curajul
Să începi să cauți neîncetat
Răspunsul la astfel de Întrebări
Ce pentru tine erau tabu până mai ieri?...

Mergând prin viață automat

Prins de al vieții zgomot neîncetat,
De stimuli exteriori asaltat
Ai luptat, ai ripostat, ai contracarat -

Dar ai stat TU vreodată în loc
Să te întrebi:
De ce lupt oare? Pentru ce?
Cine sunt și încotro mă îndrept?

Dacă n-ai stat te rog să stai
Căci altfel ești doar o marionetă,
O siluetă de paie condusă din umbră

De lumea aceasta nebună, nebună, nebună!"

Îndemnul dat atunci prietenului său, el însuși îl simțea în sine ca pe un imperativ al fiecărei clipe de conștiință. Întors din Amintire în Acum un surâs îi străfulgeră fața și o ușoară bucurie îi brăzdă sufletul deoarece se gândi că Cel Din Fața Lui îi împărtășea felul său de a cugeta.

Era și el un Căutător, se gândi el.
Și avea și el prieteni și avea și el un Mesaj:

7. "Intelepciunea strigă pe ulițe: Până când veți iubi prostia, proștilor?" (Pilde 1.20)

DE CÂTE ORI?

- „De câte ori trecând prin viață,
Oameni ce doar înainte
Știu să privească
Ai întâlnit?

Și-a câta oară
Te-ai împiedecat
De idei fixe
La oameni în cap înțepenite ?

De câte ori,
Mânați de un țel final
Oameni fără scrupule, fără răbdare
Te-au călcat în picioare?

De câte ori "animale intelectuale",
Care văd doar ce vor să vadă
O realitate proprie și-au construit?

De câte ori, am mers înainte
Fără să privim înapoi
La ființe sărmene, pline de nevoi?
De câte ori? De câte ori? ...
- De prea multe ori ...

Și totuși; o speranță există
Căci odată am văzut și eu
Un om care pășea cu grijă prin viață
Un om care era deschis la nou
Un om care privea în toate părțile
Înainte de a face pasul următor.

Un astfel de OM,

Există în fiecare din noi
El există în al nostru suflet magic:
Trebuie doar lăsat să lupte și să se elibereze
Din lanțurile prostiei și prejudecăților umane."

Da așa este! Îl aprobă cu vorba bucuroasă Căutătorul, și încep să-i împărtășescă celuilalt amintirea acelei convorbiri cu prietenul său lumesc, subliniind cu o notă gravă faptul că și el a încercat să-i transmită aceleiași aceleași Idei...

8. *"Calea celor răi este ca întunericul gros: ei nu văd de ce se vor poticni" (Pilde 4.19)*

PREJUDECĂȚI

-„Te crezi mare și tare
Cine te poate ajunge în îngâmfare?
Te crezi deștept și că nu-i nimeni ca tine!
Și te gândești că Ceilalți nu te pot atinge.

Te duci pe stradă și vezi un cerșetor
Il privești cu dispreț și l-ai lovi c-un picior.
Mergi mai departe, te-ntâlnești c-un coleg
În față-l saluți, iar mie-mi spui încet:
- "Uite ce moacă de tâmpit are și acest tembel!"
Un prieten încearcă să-ți arate
O idee nouă în scutece-nfășată,
Fără să te gândești la ea, o respingi
Căci nu bate cu vechile tale idei, și-i zici:
- "Bă ești un prost și-un om anormal..."
Și nu cauți să înțelegi al lui ideal.

De observi o persoană mai nonconformistă
Zici fără să gândești:
Uite domnule ce tâmpit, ce idiot
Umblă cu cercei în nas și părul lung de tot!

Un coleg la facultate nu a reușit-
- "Normal, zici, ală-i un ratat și-un tâmpit!"
Să te oprească cineva din calea ta?
Nici gând, e un lucru greu de izbândit.

Tu ești vrăjit de automatisme mentale
Ce fac ele din tine o cale:
În toată lumea vezi un prost și un tâmpit
Fiindcă nu gândești și nici n-ai gândit!

De-ai gândi puțin lucrurile altfel ai privi:
-"O conjunctură fericită a făcut ca eu să fiu
Un "domn" cu mașină, iar el cerșetor arămiu
Dar dacă Domnul ar voi mâine ca el aș deveni¹.

Acel prieten avea o idee "nebună"
Stai să mă gândesc - să văd dacă-i bună!
Dacă da, de ce să n-o accept?
Doar pentru că vechile idei, îmi spun:
Pe "astfel de lucruri" temei să nu pun?

De ce judec eu omul după aparențe?

1 Vezi exemplul lui Iov.

Pentru că are parul lung, cercei în ureche
Nu-nseamnă ca-n sufletul lui bun
Mască de haine, iubirea de oameni nu-nfloresc.

Să nu uit că, cel ce-mi vorbește
E sufletul, nu trupul, ce pe mine mă privește
Și-n fiecare om oricât de "prost" ar pare
O inimă caldă se-ntinde înspre zare!

E ușor să văd "paiul din ochiul altuia"
Pe mine însă să mă văd e mai greu!

Ce-ar fi să analizez viața din jurul meu?
Ce-ar fi să nu mai am atâtea prejudecăți?
Ce-ar fi?
Oare nu mai liniștit aș dormi?"

Căutătorul își aduse aminte că expunerea sa de atunci îl puse puțin pe gânduri pe prietenul său... Dar acum observă că a revenit din nou în sine acea întrebare ciudată: „Cine ești tu?”

Aceasta era deci o întrebare încăpățânată și iată că i se înfipse acum adânc în minte. Nu avu curajul să i-o pună Celui Din Fața Lui deși sufletul i se simțea puternic atras în această direcție. Totuși încercă acest lucru. Dar pe când se pregăteau buzele lui să aducă Întrebarea pe lume ochii săi se oglindiră foarte clar pentru o clipă în privirea celui alt.

În acel moment buzele îi șovăiră să se miște...

În mintea lui întrebarea „Cine ești tu?” se oglindi dintr-o dată, spontan într-o alta care îi apără cu mult, cu mult mai gravă: dar de fapt... „Cine sunt eu?”...

După o scurtă tăcere dată de faptul că fusese oarecum surprins de Întrebare răspuse cu voce tare în sinea lui: „Eu sunt o ființă, o creatură a Domnului, un om, sunt un Căutător..”

Vorba interioară îi fu întreruptă de Soția lui care împreună cu Soția Celui alt le chema gândul la cele lumești și stomacul la mâncare.

Dar și masa cea de toate zilele iată că le dădu prilej de cugetare:

9. "Viața este mai mult decât hrana și trupul mai mult decât îmbrăcămintea" (Luca 12.23)

TRĂIEȘTI CA SĂ MĂNÂNCI?

- „Când ai stomacul plin
Mai puțin te gândești la Divin.
Oricum știi că stomacul va fi gol odată
Și astfel ajungi obsedat doar de mâncare-n viață.

Ajungă așa de cufundat în obsesia ta
Că gândurile-ți deosebire nu mai fac
Între ea și mintea ta
Devii astfel cu totul doar... un Stomac!

Și atunci ce o să vrei, decât... MÂNCARE!
Bineînțeles nu „pastile spirituale”:

Măi "grasule", în curs de decedare
Stomacul îți va fi trăsnet
Adânc lovit, pământul-l va putrezi
Atunci degeaba-n el ai investit!

Hrana însă de ți-e ADEVĂRUL
Și Mintea-n viață CĂLĂUZITORUL
Terifianta moarte n-o să te-nspăimânte,
Sufletul ea neputând să ți-l mănânce!"

Căutătorul era mulțumit că discuțiile au luat-o pe un făgaș spiritual așa că găsi de cuviință să spună câteva vorbe despre oamenii dogmatici, despre cei închiși la discuții, despre cei închiși la Nou.

10. *"Cunoașterea e singura ierarhie în lumea spiritului, eu îmi port tronul meu în suflet"*
(Shiller)

EU PRESUPUN. TU PRESUPUI

-Zic ei:

„Eu nu știu... dar nici nu vreau să aflu!”

Gândirea se mărită ușor:
Când cugetă în sinea ei amețitoare,
Văzând un mire oarecare,
Îl judecă imediat - prin ochii
A ce anterior a învățat.

Așa e bine uneori,
Alteori se nasc însă erori
Căci se grăbește să pună etichete

Pachetelor noi, nemaiîntâlnite
Fără a-și mai întreba
Al lor sensibil "creieruț"
De știe care-i a pachetelor conținut!”

Toți fură de acord cu concluziile lui și în acea atmosferă de rezonanță a ființării, după ce au luat masa, cele două familii se despărțiră.

În acea dupăamiază Cel Ce Caută ieși în oraș cu Soția lui spre a adormea aerul perpetuu al Schimbării, prezent, deopotrivă cu cel al aparentei fixității, peste tot în câmpul percepției lui. Și iată că pașii i-au purtat, așa cum se cuvenea unor pași care caută, și pe la Catedrala din Centru. Măreția ei îi inunda pe amândoi dar pe ea, la vederea unei atare frumuseți o năpădiră Întrebările:

11. *"Fraților, care a stins becul! De ce mă puneți să caut întrerupătorul pe întuneric?"*

CATEDRALA

-„Monumentală catedrală,
De ce pereții tăi sunt albi,
De ce doar ici și colo,
Doar câte o statuie sau vreo icoană
Mai animează spațiul,
Risipind temporar atmosfera
În care ți se ascunde puterea?

De ce luminile din tine,
Strălucesc plăpând,
Întunericul din tine apăsând?
De ce nu luminează mult mai tare,
Pentru a-ți releva,
Cele mai ascunse colțișoare?

De ce ești tu așa de grandioasă?
Stâlpi înalți trimiți spre cer,
Și ferestre frumos colorate ai incrustate,
Dar lumina oricât ar fi de tare,

Știi și tu că nu pătrunde prin geamuri
Închise la culoare!

Și în sfârșit stau și mă întreb:
De ce ești goală catedrală dragă?
Căci eu stau aproape singură
Admirând măreția ta divină
Și mă întreb:
De ce nu vin și alții să te vadă
Și să te laude o viață-ntreagă!"

Ultima întrebare se zbatu să iasă la lumină așa că fu scăpată în vorbă și astfel ajunse și în sufletul Căutătorului. Dar ea mai ajunse și în sufletul unui Călugăr din apropiere tulburându-i inima și buzele întratât încât pașii lui se apropiară de ei și gura lui încercă să găsească Alinare:

12. *"Înțelepciunea se odihnește într-o inimă pricepută, dar în mijlocul celor nesocotiți se dă de gol" (Pilde 14.33)*

VEI PRIMI ÎNZECIT

- „Viața,
Trebuie atent analizată, cercetată
Și mai ales Trăită!

Căci firea celui ce se întreabă,
E a unuia care se află pe Cale -
Dar răspunsul îl primește doar
Cel ce răspunde – Lui și Altor.
El e unul care a descoperit
Secretul Întrebărilor!"

Căutătorul nu era sigur că a înțeles ce spuse Călugărul, dar în acel moment avea și el limba neliniștită, așa că nu o putu stăpâni să-și spună și ea unul din cântecelele acelea pe care se străduise să le compună pentru minte. Se cânta în acesta despre egoismul prost înțeles și despre neasumarea unei responsabilități atunci când Viața o cere.

13. SECRETOMANIE

- „Pe om tot timpul îl văd în scuze:
„Alții mi-au spus adevăruri ascunse pe buze
Adevăruri ce folosite mă fac rege în lume
De le-oi spune la mulți, s-a dus a mea putere!

Intr-o țară de servitori eu sunt El-Rege
Intr-o țară de regi devin El-Anonimus..."

"Natura omenească" ne ține în genunchi
Din egoism puțini câți știu, nu spun:
Sunt fiii ajunși ștăbi la oraș,
Ce și-au uitat obârșia lor de clăcași!"

II

La remarcile, orecum înflăcărate ale Căutătorului, Călugărul îi răspunde liniștit: Cunoașterea se află în noi! Aici să-i căutăm rădăcinile!

Și mai adăugă că pentru reușita acestei întreprinderi trebuie să conștientizăm mai întâi prezența Infinitului și a Posibilității de A Fi și de A Face Mai Mult, cu mult mai mult, decât ne-am imaginat vreodată în cele mai îndrăznețe vise ale noastre: „În Lumea Aceasta (și arată cu un gest larg al mâinii tot ce-l înconjură) suntem înconjurați clipă de clipă de incredibile Miracole...”

Indiferent unde vom privi (și în acel moment ochii lui se ațintiră ferm în adâncul ochilor Căutătorului) dacă Luăm Aminte nu putem să vedem alceva decât Misterul...”

14. *“Nu au știut că era imposibil așa că au făcut-o.”*

ORICE E POSIBIL

-„Dacă-i posibil ca tu să crești
Și dintr-o singură celulă
Alte mii de milioane să-ți făurești
Orice e posibil, Tu nu crezi?

Dacă-i posibil să auzi
Sunetele pe care nu le vezi
Și e posibil ca să vezi
Lumini pe care nu le auzi,
De ce n-ai putea tu să crezi că poți
Să percepi lumina și sunetul ce vine
Doar cu “sufletul” din tine!

Dacă-i posibil ca o undă
Trimisă în neant spre stele
Să călătorească fără încetare
Devenind practic puțin nemuritoare

Atunci și “sufletul” ființelor cu viață
Ar putea călători la nesfârșit
Printre stele și galaxii

Prin dimensiuni nebănuite și infinite de viață
Prin “Găuri negre” și roiuri astrale,
Privind uimit, căscând, admirând
Ale lui Dumnezeu comprehensibile minuni!”

Cel Care Caută vibrează cu putere la mesajul Călugărului și îl aprobă amintind și el în trecut de un miracol la îndemâna oricui și poate tocmai de aceea ignorat:

15. *“În vis îmbrăcat cu “haina sufletului” spiritul călătorește într-o altă dimensiune!”*

JUMĂTATE DIN VIAȚĂ

-„Jumătate din “viață” oamenii își petrec
Dormind și visând,
Visând și trăind într-o altă realitate
În care le pare rău că nu mai trăiesc,
Când se trezesc.
Dar niciodată nu se întreabă:

"Unde sunt eu în timp ce dorm sau visez?"

Cu pătura peste mine în pat,
Sau în altă dimensiune „îmi fac de cap”?”

16. *“Nimeni nu știe dacă este în vis sau în realitate până nu se întreabă”*

VIS SAU REALITATE?

„OMUL cu glasu-i mi-a grăit:

- „Iată-mă aicea,
Între superbe ființi:
Păduri, animale și oameni
Îmi fac pe plac, sunt fericit!

De n-aș ști că visez, aș jura că e real
Universul fantastic plin de patimi
Al oamenilor adormiți, semizei poleiți,

Al ființelor capabile să creeze prin gând
Sfera superbă a cosmosului lor interior
Pe care-l deplâng ușor,
Când se trezesc din somn!”

Se înfierbântă puțin cel ce născu aceste vorbe și continuă cu și mai mare aprindere să-și exprime lupta împotriva ignoranței din lume, luptă pe care el de o vreme o purta cu avântul celui care tocmai descoperise câteva din resorturile mai adânci ale lumii.

Când se întâlnea cu câte un cunoscut prins, înlănțuit, după cum zicea el, în „mrejele mayei” încerca să-l scuture, să-l trezească puțin din „somnul dogmatic”.

17. *“Dacă v-am vorbit despre lucruri pământești și nu credeți, cum veți crede când vă voi vorbi de lucruri cerești?” (Ioan 3.12)*

LOCALIZEAZĂ POZIȚIA ACTUALĂ!

„Te întreb:

-Cum, cine, când, ce fel de?
Nu știi nimic...
De ce nu vrei să știi, fiu de infinit?

De ce nu vrei a cunoaște
Unde ai fost înainte de a te naște,
Încotro vei purcede când vei muri,
Cauze pentru ale vieții aparente “dizarmonii”,

Cine ești tu până la urmă,
De ce gândești ca o slugă?
A ta acțiune cum ți-o motivezi?
Lipsă de ocupație, inerție,
Tradiție, credință fumurie?

Sau Pur și Simplu știi, conștientizezi
Rolul nașterii, al vieții, al morții;
Rolul gândirii și al iubirii,
Cauzele bolii sau nefericirii?
Dacă nici măcar atât nu știi,
Cred și eu, că e greu a trăi:

Căci ce viață poate fii aceea,
Motivul de nu-l știi pentru a viețui?

Cum poți merge mai departe
Dacă nu știi unde te afli?
Dacă nu știi: TU CINE EȘTI?
De unde vii și încotro te îndrepti?"

18. CINE SCRIE?

- „Când pana-mi tulbure se apucă să lucreze,
Nu știe nimic din ce o să i se dicteze,
Se lasă folosită, când de mine,
Când de alții - de o fi rău ori de o fi bine,
Ea tot scrie... scrie să fie!

Tu... la fel! Ești un „stilou cu viață”:
Ținut în mână de cine-l apucă,
Scrii... scrii la viață, ca o nălucă!
Scrii să meargă, fără să gândești
Natura-ți proprie să-ți socotești.

Fără să te privești... și să vezi acum, azi,
În ce cerneală urâtă te scalzi.
Să vezi că nu tu ești cel ce scrie la viață cu foc
Ci mâna care te ține-n loc,
Făcându-te orb de al tău joc!

Dar dacă stiloul nu-și poate susține singur
A lui povară grea, amară
Tu poți sta și singur pe verticală:

Lipsindu-te de mâinile ascunse-n umbră,
Scriindu-ți singur a ta viață lungă:
Asta doar dacă-ți vezi inconștiența actuală,
Înlocuind-o cu o stare de **Conștiență Totală !**"

Călugărul îl privea neclintit: cu o liniște și cu un calm ce făceau ca frământările pe care el tocmai le exprimase să pară lipsite de sens. Uimit de atitudinea de stâncă a Călugărului, Căutătorul regăsi din nou în sine acea întrebare care îl tulburase de dimineață: „Cine sunt eu?”...

Pentru că îi stăruia în minte încercă din nou să-i găsească un răspuns.

19. „*Cel încet la mânie prețuiește mai mult decât un viteaz și cine este STĂPÂN PE SINE prețuiește mai mult decât cine cucerește cetăți*” (Pilde 16.32)

CINE-I ȘEFUL AICI?

- „Eu sunt!... Cine sunt?

Cel care se mânie urlând furios,
Cel care râde ușor zâmbind bucuros,
Cel ce iubește tot, în armonie cu toate fiind
Sau cel ce urăște tot, în toate cu pumnul izbind?

Cine sunt eu?... Eu sunt!
Toate acestea sunt eu:
Ură și iubire,

Milă și nepăsare,
Bucurie și întristare.

Ele sunt parte din mine
Doar atâta, o bucățică, o clipă.
Atent însă trebuie oricând să fiu
Părțile să nu conducă întregul
Șef trebuie să le fiu, să le țin în frâu!

Eu nu sunt bucățica, clipa,
Dar ea e parte din mine.
Nu sunt iubirea. Nu sunt ura.
Nu sunt bucuria. Nici minciuna.

Ce sunt atunci, și cine voi fi?
Hmm ...
Eu voi fi ȘEFUL!
Punctul care va conduce întregul!"

Cugetările lui se scurseră cât timp soția lui vorbea ceva cu Călugărul. El se întâlnise cu Întrebările de ceva vreme – de fapt ajunsese să găsească și ceva Răspunsuri, iar acum în Interiorul său se ducea o muncă intensă pentru a înlocui Vechiul cu Noul, pentru a înlocui Memoria cu Prezentul, pentru a înlocui Timpul cu Clipa, pentru a implementa în sine Cunoașterea Înțelepciunii Străvechi.

20. *"Fiecare este ispitit... de însăși pofta sa"*
Iacov 1.14

PENTRU CINE PLĂTESC?

- „Conștiința mea cea nepătrunsă
Unde ai fost ascunsă,
Pe unde mi-ai umblat
Când "eu" am căzut în păcat?

Am dat în ei și i-am lovit,
I-am înjurat și i-am scuipat,
Conștiința mea unde mi-ai fost
Când fapte făcut-am fără rost?

Acum da, te-ai întors,
Și - "mi pare rău" după ce totul a fost.
Dar unde ai fost când "m"-am bătut:
Ai stat deoparte să te uiți!

- Da, poate a mea vină să fie
Că am uitat de mine o clipire -
Destul însă să nu mai fac diferența
Intre mine, pumn și limba hoața.

Au profitat din plin șiretele
În numele meu făcut-au păcatele
Și atunci eu, ȘEFUL care a uitat de sine,
A trebuit să plătesc neatenții de o clipire!"

Soția lui îl întrebase pe Călugăr ceva în legătură cu iertarea. Revenindu-și din periplul său interior Căutătorul auzi remarcile ultime ale Călugărului în legătură cu această prezență mentală cu aspect de problemă pentru multe minți rătăcite în teorii și concepte:

21. "PROBLEMA IERTĂRII"!

- „Doamne m-am pocăit!
Personalitatea întregă mi-am schimbat
Adânc, profund de tot, m-am transformat.
Voi fi iertat?”

- „Din moment ce "te-ai schimbat"(pe tine te -)
Tu cel de acum
Celui de ieri locul ai luat.
De el îți mai amintești
Doar privindu-ți trupul în care locuiești
De care s-au folosit și celelalte "personalități".

Poți fi iertat pentru ceva trecut
Pe care, TU, cel de acum nu l-ai făcut?
Păcatul l-a înfăptuit EUL de ieri
Care nu era pocăit,
Căci TU, cel pocăit, în aceleași împrejurări
Nu ai mai face ce ai făcut ieri!

Deci TU, cel care ceri iertare,
Pentru cine o faci?
Pentru cineva în trupu-ți, Fost chiriaș?”

Iată deci că Cel Care Vorbi ridică din nou problema Sinelui în raționamentele lui așa că se despărțiră de el în timp ce Cel Care Auzise privea cu insistență iarăși și iarăși prima întrebare serioasă din viața lui: Cine era el?

Se despărțiră de Călugăr, pentru că acesta fu purtat cu grabă de Suflul Vieții Undeva și ieșind din Catedrală se îndreptară cu gândurile spre Parcul de lângă aceasta.

Aici, poposiți pe o bancă, la umbra unui copac contemplând imensitatea Catedralei ce țîșnea din pământ în fața lui, frământat de întrebarea "Cine sunt eu?" Căutătorul încerca să dea un nou răspuns.

Înfiripă deci o discuție cu Soția sa începând prin a asemui Omul cu o Corabie ce plutește pe Marea Existenței:

22. OMUL

- „Omul - Corabie trufașă, neapărat,
La mal ea vrea să iasă.
Malul e însă stâncos, foarte periculos,
Valurile-s uriașe, ce mai! Afară-i furtună!
Noaptea-i neagră de nu-ți vezi a ta mână!

Totuși ea se avântă pe mal să poposească!
Mult nu a trecut,
Și o stâncă ce apa a ascuns-o
Corabia a sfărâmat-o, a distrus-o...

- Te-aș întreba, corabia de ce a eșuat ?
- Păi din cauza nopții întunecoase,
Stâncilor tăioase și a valurilor uriașe.

- Aparent da, dar să privim mai atent :
Corabia se pare că nu avea căpitan,
La bordul ei totul era spontan:
Niște marinari mai vânjoși, dar mai proști

Conducerea ei au luat, în momentul precizat:
 Și au hotărât că neapărat vor acosta...
 După cum știi, încercarea, corabia va costa!
 Corabia de ar fi avut un căpitan,
 O traiectorie stabilă ar fi urmat
 Dinainte gândită, atent chibzuită.

Ar fi așteptat ca a Zilei Rază
 Să sosească, furtuna s-o sfârșească
 Și abia atunci ar fi purces
 Spre un Mal dinainte ales!"

Soția lui era de acord cu el în ceea ce privește necesitatea stabilirii în personalitatea umană a unui centru de greutate, a unui „căpitan” care astfel să-i dea posibilitatea omului de a stăpâni viața și de a nu se mai lăsa stăpânit de ea.

Și fiindcă era o pasionată a muzicii își exprimă idea lipsei de stăpânire de sine a omului actual prin concepte luate din sfera sunetului:

23. VIAȚA

- "Muzica" mă îneacă în sunete pioase,
 Notele mă umplu de sentimente sfioase:
 Un foșnet ușor și plăcut îmi pătrunde-n vine
 Având efect liniștitor asupra inimii din mine;

"Muzica" însă acum se schimbă:
 Zgomote nedeslușite în creier se inhibă
 Și fără să realizez de ce,
 Fricii mă las pradă, încet, încet.

Când placa se întoarce și pick-up-ul zbiară
 Sunetul urlă de durere,
 Portativul se înclină și umilit îmi cere.
 Ii dau, căci mila din mine pe sine se vede!
 Sunetul "muzicii" la ureche acum îmi aduce
 Un cântec dulce, extrem de dulce.
 Ritmul lui lent dragostea în mine înfiripă,
 Îndrăgostită voi fi până în ultima clipă!

"MUZICA" se schimbă ne-ncetat, la nesfârșit.
 Dacă ne lăsăm copleșiți
 Ajungem să acționăm doar din instinct:

Cine conduce atunci a „noastră viață”:
 Noi... sau "MUZICA"?

Căutătorul murmură ca pentru sine: „Cine conduce viața noastră? Noi sau Muzica?”
 El era conștient de puterea gândurilor și continuă vorbele soției sale încercând să găsească un răspuns la întrebarea ei, încercând să găsească o soluție, o cheie care să-i permită omului să nu mai fie stăpânit de „muzică”, de circumstanțele vieții cu care intră în aporie:

24. *"Mintea prin ea însăși, în felul sau propriu, poate face din paradis un infern și din infern un paradis" (John Milton)*

GÂNDURILE Sunt CASA TA!

- „Casele vieții, căci fiecare o are pe a sa
Se construiesc în timp, din întâmplare:
Un lemn de dincolo, unul de aici
O cărămidă, un cui, o sârmuliță
Ciment, fier, nisip și „fundită”,

Se amestecă, se prelucrează,
Unele se aruncă, altele se păstrează,

Și se obține un moloz numit casă.
Un câine - n-ar putea să o locuiască:
Totuși, cel ce-o drămluiește,
E bucuros: are și el o grămadă de moloz
Cu care se mândrește!

Casa lui nu e însă stabilă:
Nu are o fundație serioasă
Și-i tencuită, așa, de mântuială,
Cu bucăți întâmplătoare de impresii fugare...

Plimbându-se din când în când prin casă
Vreo cărămidă, îl lovește-n față
Podeaua se rupe cu el,
Se înțeapă în cuiele din lemn.

Ce face omul în atare situație?
Se mânie pe casă, o înjură;
Plânge și suspină că, cică
Vecinii ar fi de vină!?

De parcă ei au lucrat la casă
Ei au ales materiale la întâmplare,
Îmbinându-le întortocheat,
Fără să gândească, fără să chibzuiască.
Bine, bine, omule, dar nu vezi
"Casa" ta, tu singur o construiești!

În loc să te înfurii,
Să plângi și să te smiorcăiești,
Ai putea un plan să-ți făurești,
Să-ți alegi materialele cele mai bune
Și să-ți faci o "casă" solidă în lume.

La urma urmei, crezi sau nu,
Tu o să trăiești în ea
Așa cum e: bună sau rea!"

Soția sa îl aprobă pe Căutător și găsi spontan o comparație, poate mult mai bună, care să redea situația în care se află psihicului uman - comparație inspirată de o discuție pe care o purtase de curând cu fratele ei mai mic care era actor de meserie:

25. "Oamenii sunt niște actori ce nu vor să-și depășească al lor rol"

SCENA NU E LUMEA

- „Viața întreagă în minte ne-o purtăm.
Gândirea se chinuie scenă să-și facă
Pe care apoi tot ea joacă.

Copil fiind ești spectator -
Doar până când prinzi gustul de show.
Apoi dorești să fii și tu o stea
Să ai și tu scena ta.

Și-ncepi din frânturi de cuvânt
Idei și gânduri uneori mai șubrede,
Să-ți construiești a ta scenă în lume.

Mai târziu începi să joci:
Rolurile, nu-i așa, se-nvață ușor
Prin imitație și cu puțină imaginație
Nimic mai ușor!

Din spectator atunci devii actor:
Nu ar fi nimic rău,
Doar că majoritatea acestor actori
Nu mai deosebesc lumea reală de decor.

Majoritatea chiar cred că lumea e scena
Că în afara de ea nu mai e nimic altceva
Trăirea lor în rol e atât de vie
Încât nu mai văd că de fapt doar se joacă
Ei chiar cred că teatrul e o lume adevărată.

O, bietule actor orbit de reflectoare,
Mai e și altceva decât scena ta sub soare.
Părăsind teatrul adevărul o să-l vezi,
Păcat că va fi cam târziu,
Greșeala să ți-o corectezi!

Oprește-te în mijlocul acestei piese
Te jur: privește în jur!

Privește-ți scena și pe ceilalți actori
Amintește-ți că scena e făcută de tine,
În joaca ta de copil, cu cuvinte!
Dar vremea a venit să te trezești!

Timpul a sosit ca scena de tine făcută
Să o parăseși și căutând să găsești,
Lumea obiectivă, adevărată
Acolo unde ar trebui să viețuiești.

Încetează de roluri a te atașa
A te implica; cu ochii deschiși a visa
Încearcă să-ți vezi ca spectator scena:
Te vei mira și tu de ce pui atâta suflet în rol -
La urma urmei ești doar un actor!

Află unde se termină scena ta creată
Și unde începe lumea reală, adevărată.
Căci este trist ca să nu știi
Pe ce lume te afli: o, biată ființă!

E trist să faci doar ce vrea "regizorul",
Să vorbești doar ce vrea "scriitorul",
Și culmea! Acestor lucruri să nu le spui nu,
Crezând, visând că faci doar ce vrei tu!

Cumplită iluzie. Tristă situație.
Să fii animat doar de "părerea publicului"
Dând aceleași replici celorlalți actori,
Să fii condus de alții la fiecare pas
Și culmea!
Să nu vezi că ești dus de nas.

Bietule actor: unde ți-e libera alegere,
Unde-ți sunt acțiunile proprii,
Capacitatea de a distinge răul de bine;
Cine te conduce pe tine?

Să-ți spun eu : "scena", "regizorul"
"Publicul", ceilalți "actori" și "producătorul!"
Ce ești tu atunci decât o biată păpușă
Trasă de sfori de cine le apucă?

Actorule visător în scena-ți iluzie
Ai doar un sfat de la mine:
TREZEȘTE-TE și AMINTEȘTE-ȚI DE TINE!"

...Trebuie să ne amintim de noi, să ne trezim din visul identificării cu scenele mentale pe care ni le-am creat în legătură cu diferite aspecte ale vieții, să ne rupem din iluzia scenei și să trăim viața așa cum este ea în sine, dincolo de orice scenă...

Așa gândi Căutătorul pe când privirea i se oprise din nou asupra Catedralei.

III

Pentru a ne smulge din scenele iluzorii pe care ni le proiectăm, îi spuse el soției e important să conștientizăm mai întâi că pe acestea le-am preluat prin copiere, fără discernământ din mediul în care am crescut și ne manifestăm.

Când am fost mici nu aveam capacitatea mentală necesară spre a analiza cu discernământ informațiile primite din mediu, iar la maturitate când dobândim această capacitate nu o folosim deoarece informațiile dobândite prin copiere, prin deasa lor repetare s-au implementat așa de adânc în noi încât o conștiință obișnuită nici nu le mai pune sub semnul întrebării.

Și Căutătorul îi reproduce Soției pentru a-i sublinia ideea menționată, o discuție cu unul dintre copii unui văr de al său:

26 *"Fiule păzește povața tatălui tău și nu lepăda îndemnul maicii tale" (Pilde 6.20)*

CĂUTARE

„- De ce te temi copil ștregar?

- Păi tata a zis că este Ba-bau.

- Și l-ai crezut?

- Da, doar e tatăl meu, nu?

- Și ce mai zice tatăl tău?

- Zice că eu m-am reîncarnat,
Roata Samsarei m-a acaparat,
Iar acum de ea trebuie să scap.

- Bine, dar prietenul tău,

Mi-a spus că crede în Isus

Și cine nu crede în El

Pierdut e pe veci.

Tu ce zici?

- Eu sunt mic, nu știu nimic.

Știu doar ce tata mi-a spus:

Acuma vrei să-l cred pe coleg

Sau pe părintele meu?

-??! ĂĂĂ... cred că pe tatăl tău

- Vezi! Pe tata trebuie să-l ascult!

Oricum mai știu ceva de la el :

Că este un singur Dumnezeu.

Și că trebuie să caut calea către El,

Prin cunoașterea gradată, treptată

A lumii mentale care ne desparte."

Soția lui îl aprobă: mediul în care crește un om e hotărâtor, cel puțin în societatea actuală, pentru ceea ce devine acel om. Și ea avuse o discuție cu niște creștini care susțineau că credința sectei creștine din care făceau parte e singura adevărată:

27. *"Slava lui Dumnezeu stă în ascunderea lucrurilor, iar slava împăraților stă în cercetarea lucrurilor" (Pilde 25.2)*

CE? SE DISTREAZĂ, DUMNEZEU?

- „Creștin ești pentru că „ tu ai vrut”
Sau pentru că în România te-ai născut?

Gândește atent și chibzuiește:
De te naște-ai în Iran
Nu musulman deveneai?
De-ai fi deschis ochii în Tibet
Nu erai acum budist ascet?
De veneai pe lume ca evreu
N-aveai religia lui Moise, bătrânul iudeu?

Gândește atent și chibzuiește
De ce ai religia pe care o ai?
De ce "ai ales" calea pe care mergi
Acum, spre Dumnezeu?

Oare pentru că "TU" ai analizat
Toate căile posibile de urmat
Și pe cea mai bună piciorul tău l-ai purtat?

Să fie așa, m-aș bucura
Însă, cu garanție, 98 % nu au ales
Ci doar după turmă au mers.

Că-i așa e simplu a demonstra
Întreabă primul "creștin" întâlnit
De știe ce-i acela hinduism sau budism
Sau cu ce se mănâncă un sufit musulman
Cu sare sau muștar?

Hazliu nu? Dar paradoxal de trist
Deși nu știe nimic despre alte religii
Știe că "a lui" e mai bună!
De ce? Elementar dragul meu ...
Nu-i asta prima de care a auzit? Nu?
Doar în România la lumină a venit!

Dar dacă Dumnezeu
"În joaca sa" te încarna
Ditamai, ca turc, la Ankara
Care religie era mai bună?

E???... V-am cam pus în încurcătură!"

I-am pus în încurcătură cu adevărat pe acei oameni pentru că ei nu au meditat asupra a ceea ce înseamnă cu adevărat să alegi, îi spuse ea Căutătorului. Tot atunci am încercat să le atrag atenția asupra unor evidențe în ceea ce privește „problema alegerii”.

28. *"Omul lesne crezător crede orice vorbă, dar omul chibzuit ia seama bine cum merge"* (Pilde 14.15)

"Cercetați TOATE lucrurile și păstrați ce este bun" (Tesaloniceni 5.21)

AI ALES?

- „În marea negură a zilei
Se duc frământările vieții în van
Încet, încet din an în an.

Pleoapele vieții acoperă ochii triști
Că degeaba luminii sunt deschiși
Căci gândul din spate nu poate fi învins!

În credința lui nu mai observă
Că "știința-i" e automat învățată
Nu gândită, aleasă sau mai ales sortată!

Ateu, creștin, musulman, evreu
Au zero merit că sunt ceea ce sunt
Automate născute într-un anumit pământ!

Societatea își face mereu datoria
"Convertește" pruncul în creștin sau iudeu
Mai nou în budist sau ateu.

Avutu-a pruncul a alege?
Dacă da, să se demonstreze,
Că a făcut altceva decât să copieze!
ALEGERE?
Când nu cunoști alternativele de urmat
Adevăruri uitate de mării prelați?...

Când duhul adevărului, cu slavă
Să cauți, te-ndeamnă:
Când liniște simți că nu găsești
Simboluri săritoare de nu le pricepi.
Când în sfârșit cunoașterea răsună biruitoare
Din diferite drumuri călăuzitoare,

Abia atunci... ai încetat să visezi
Și Calea Ta Proprie să-ți urmezi!"

- Apropo, îi spuse ea soțului ei, ai observat că:

*Nimeni nu știe sigur
Ce o să facă în RAI
Dar toți acolo vor să meargă
Nu de alta, da' "sună fain"!*

Da, îi replică el, am observat și eu aceasta și am mai observat ceva, și anume că e greu să-ți schimbi vechile automatisme mentale. Aceasta nu e o muncă pentru oricine, e o muncă demnă doar de un Luptător al Conștiinței, doar de un căutător sincer al Adevărului.

29. *"Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face slobozi" (Ioan 8.32)*

ÎNDEMN LA VEGHERE

-„Să fim serioși:
La ce-i trebuie cuiva să gândească
Când poate merge automat prin viață!?

Căci nimeni pe pământ nu-ți cere
Să gândești,
Nu-ți cere ca Tu să hotărăști!

N-am auzit pe nimeni
Care să îți spună :
El e creștin și crede în Isus
El e hindus, reîncarnat presupus
El e budist și-n Nirvana s-a pierdut pe sine.
Ea musulmană, sclavă la ea-n casă
Iar ea evreică de Iehova "prinsă-n plasă".

EI sunt fii de Dumnezeu
Sunt fii de oameni, urmând drumul greu
Gândesc și-ncearcă ca să afle
Pentru orice, adevărul de dincolo de fapte!

Și apoi să te lase să gândești o lună
Iar la sfârșit să te întrebe:
Care religie crezi că-i mai bună,
Cea mai morală și cea mai reală,
Care e cea mai apropiată de realitate
Și dă explicație logică la toate?

Dar vai... de când te naști
Ți se spune ce să gândești-
Tu nu are rost capul să-ți obosești!

Ți se spune: religia "asta"-i mai bună
Și toate celelalte sunt o minciuna -

"Tu să crezi, să nu cercetezi!
Ca nu cumva în "Iad" să putrezești!".

De frică, din prostie, din obișnuință
Oamenii refuză să-și folosească a lor "conștiință".
Eu întotdeauna îi îndemn să aleagă ADEVARUL:
Căci ce-i religia de nu adevărul despre lume
E adevărul ultim care oricum l-ai întoarce
Trebuie să dea răspuns "logic la toate"!

De ce logic? M-ai putea întreba.
Păi, imaginează-ți lumea fără logica sa!
Consideră că un lucru nu are efect,
Nici cauză, unde ai ajuns?
La un haos de nepătruns!

Dar lumea nu trăiește în haos
Ci într-o logica superbă

Pe care îi invit pe toți să o caute,
Să o găsească și să o gândească
Căci cu siguranță ea e Religia din urmă
Pe care o să o întâlnească!”

Din pricina condiționărilor trecutului, a automatismelor mentale preluate prin copiere, fără analiză din societate, oamenii (își completă Căutătorul ideile sale) aleg răul, aleg efemerul, aleg ignoranța.

30. CE-I IMPORTANT?

- „Îngerul - Veșnicia :
- Unde ai fost înainte de-a te naște?
- Nu știi!, nu vreau a cunoaște!
- Unde vei merge după moarte?
- Nu știi!... da popa știe (poate).

Diavolul - Efemeritatea:

- Ști cum să câștigi bani mulți?
- Nu știi... dar voi să aflu!
- Ști o armă nouă cum să construiești?
- Nu, dar vreau să-mi destăinuiești!

Eu:

De ce preferi trecătorul, veșniciei?
De ce preferi lumea, nemuririi?
De ce vrei puțin când poți avea totul?”

Soția Căutătorului interveni spre a-l completa:

31. AM PIERDUT VREMEA?

- „Omul, mi-a spus că trăiește!
Că, în el viața se oglindește.
Mai știe că sigur o să moară.
Când? nu ar putea să-ți zică,
Însă moartea odată la examen îl pică!

Poate să fie mâine sau poimâine,
Peste câteva luni sau peste ani.
E doar o chestiune de timp,
În coasa Morții când o să te tai!
Începi ceva, un lucru ca să faci,
Dar nu știi dacă o să-l gați
*Pe moarte doar foarte greu
Poți să o bați!*

- „Omule, îi spune Moartea,
În viață nici un scop n-ai urmărit -
Cel puțin nu unul serios,
Căruia să nu-i pese când
Coasa mea te va ajunge la os.

Nu ai învățat nimic
Care să te pregătească pentru Viața Viitoare.
Tot ce-ai făcut a fost
Să faci ceva, orice,
Până când te voi ajunge eu.
Poți spune atunci fără să te lauzi,

Aprobând încet cu gândul alene:
Viața mi-a fost o mare, mare pierdere de vreme?"

Este evident, își completează ea vorbele, că majoritatea oamenilor sunt prea acaparați de iluziile vieții pentru a mai căuta răspunsuri profunde la problemele existenței. Ei trăiesc astfel în suferință, ei nu cunosc Realitatea așa cum e ea.

32. LUMEA TRĂIEȘTE ÎN ILUZIE?

- „De nu se cunoaște Existența Reală,
Existența Esențială a Trăirii Absolute,
De nu se cunoaște această ființare
Iluzia apare în a psihicului nostru hotare.

Iluzia noastră când trăim
E viața-ne însăși - de ea ne ferim!
Nu vrem a cunoaște motive întemeiate
Pentru care lumea e oarbă, și-n păcate,
Nu vrem să știm nimic:
Nici cine suntem, nici de unde venim.
Nu vrem să aflăm nici pe pat de moarte
Unde vom merge când de trup ne vom desparte.

Când toate acestea nu se știu
Și nici nu se vreau a se ști
Atunci viața omului
Se desfășoară înfiptă-n necunoscute:
Acționează deci mecanic, la întâmplare,
Fără a căuta cunoașterea revelatoare .

Dacă ar respinge ignoranța în care se încrede
La noi realități ar trebui să se adapteze -
Dar lui dacă îi e lene și să gândească
Cum ar putea într-un NOU continuu să trăiască?"

Oamenii se complac în răspunsuri superficiale spuse el, după o scurtă tăcere, cu o naturalețe specifică unuia care constată o realitate evidentă. Îmi aduc aminte de o discuție cu un preot - unii din oameni pur și simplu refuză să gândească. Am încercat atunci să lămuresc cu el și cu alți câțiva care au participat la discuție „problema raiului și iadului veșnic”.

33. *“Un lucru nu e drept pentru că Dumnezeu îl vrea, ci Dumnezeu îl vrea pentru că este drept” (E. Levi)*

“Și viață veșnică este aceasta : să te CUNOASCĂ pe tine singurul Dumnezeu și pe Isus Hristos pe care tu l-ai trimis ” (Ioan 17.3)

VIAȚĂ VEȘNICĂ?

- „Domnule dragă, zise popa
Mai simplu nu se poate:
“Bine” de faci în “Rai” vei zburda
De “rău” ești în “Iad” vei urla.
După cum viața ți-ai trăit,
Răsplată pentru eternitate ai găsit.

- M-aș îndoi de așa “dreptate ” divină:
50 de ani pământești să fie hotărâtori
Pentru veșnica, nemărginită, infinită
Viață viitoare, niciodată muritoare.

Eu dau din cap; lumea se-ntreabă:
Domnul să fie mai "nedrept"
Decât neghioaba justiție umana?

Pentru o acțiune infinit finită
Plata să fie infinită?
Pentru o clipire de ochi dumnezeiască
Omul veșnic în "Iad" să putrezească?
Chiar voi de nu vreți, EL e "drept":
Omul fiind înzestrat cu putere
Singur pe sine să se judece -
După cum sufletul îi vibrează
Un anumit univers vizitează

În funcție de ce caută el găsește,
Cu cine se aseamănă se întâlnește!

"Cum vrea" timpul în veșnicie își petrece
Până când conștiința-i adormită se trezește,
Până când vrea să CUNOASCĂ lumea, Universul,
Pe DUMNEZEU și pe "FIUL SĂU"!"

34. *"Va lepăda Domnul pentru totdeauna? S-a isprăvit bunătatea Lui pe vecie? A uitat Dumnezeu să aibă milă? (Ps.77.6)*

"Domnul este îndurător și milostiv, îndelung răbdător și bogat în bunătate.

El nu ceartă fără încetare și nu ține mânie pe veci" (Psalmi 103.8)

"Pedepsește-ți fiul căci tot mai este nădejde, dar nu dori să-l omori!" (Pilde 10.18)

IAD VEȘNIC?

- „Ați auzit și voi adevăr grăit,
Părintele copilu-și pedepsește negreșit,
Ca acesta să nu cadă a doua oară
Și să repete aceeași greșală!

Ce-i bine sau rău copilul mic nu știe
Dar află devreme durerea arămie:
Rău de face pedeapsă-și va găsi
Durerea, ce-o să-i spună: "Nu mai păcătui!"

Copilul pentru rău pedepsit
Află că făcând ce a făcut, a greșit -
Poate o să înțeleagă aceasta și o să se schimbe:
Asta urmărește pedeapsa prin părinte!

Dar ce părinte ar fi cel care,
Î-și bate copilul ca să-l omoare,
Și-l pedepsește la infinit
Pentru "puținul" cu care acesta a greșit?

Ce părinte ar fi cel care,
Și-ar pârli copilul în focuri arzătoare?
Ca să-și potolească mânia proprie
De greșeala fiului îndemnată să țopăie.

Ce părinte ar fi cel care,
Ar face din pedeapsă răzbunare?

Și-n loc să-l ajute pe prunc la ce-i greu :

La a deosebi binele de rău,
Să priceapă gustul armoniei din bine,
Și ignoranța cea din care răul vine!

În loc să procedeze cu chibzuială
Ca fiul sau să vadă Calea Reala
Îl ia deoparte și îl schingiuește
Și-n chinuri veșnice îl părăsește!

Unde ar fi iubirea aceluia Tată,
Care Fiului fugit de acasă
Nu i-ar mai întinde brațele spre îmbrățișare,
Oricând ar dori fiul să se întoarcă?

Unde? Să-mi spuneți unde?
Unde ar fi iubirea lui Dumnezeu nemărginită,
Și bunătatea și dragostea lui cea nesfârșită,
De și-ar închide copiii pe vecie
În "Iadul acela" încins cu leșie?

Să nu le mai dea El nici o șansă
Prin dragostea de Tată cea dumnezeiască
Să se întoarcă din nou la Calea Aleasa,

Să nu le mai dea dreptul la speranță?"

35. *"Cine nu caută nuiava, urăște pe fiul său, dar cine-l iubește îl pedepsește îndată"*
(Pilde 13.24)

"Dragostea nu va pieri niciodată" (Corinteni 13.8)

CARE-I SCOPUL PEDEPSEI?

- „Tatăl, când fiul își pedepsește,
Nu din răutate o face,
Ci prin iubirea ce-n suflet îi poartă
Face orice spre a-l aduce la Calea cea Dreaptă.
Pruncul greșește din neștiință.
El nu cunoaște încă adevărata-i ființă,
„Până nu se arde mâna în foc o bagă”,
Dar a doua oară sigur „n-o mai bagă” iarăși!

Pedepsim copiii pentru că nu știu?

*Le „acioiem” nuiava pe spate
Pentru a-și ispăși a lor păcate?*

Sau pentru ca îndemnați la început de durere
Greșeala să nu o mai repete lovind a armoniei vrere?"

În acest punct al Amintirii Căutătorul se opri și cei doi se ridicară de pe bancă și începură a se plimba prin parc. Semnele de întrebare pe care el le-a ridicat la întâlnirea cu preotul au fost recunoscute de acesta ca nefiind neîntemeiate, dar ținând ca tot el să aibă ultimul cuvânt preotul zise: „Necunoscute sunt căile Domnului” iar Căutătorul atunci îi replică scurt: „Necunoscute pentru cei ce nu le cercetează!”.

- Frumoasă replică i-ai dat, se înflăcăra soția lui: Cunoașterea e prezentă peste tot, ea e Lumina Lumii...

Apoi în timp ce se plimbau, în sinea ei iniție un dialog cu Soarele ce îmbrățișa călduros cu razele lui aleile parcului.

36. *"Nu e păcat mai mare decât prostia"*
"There is no sin except stupidity!"

LUMINA-I PREA MARE?

- „Soare ce strălucești în orice floare
 Raze trimis-ai îndeajuns
 Ca să putem vedea în nepătruns.
 Totuși pe lângă mine trec acum
 Oameni "legați la ochi" care refuză lumina.

Povățuitu-am să-și lepede a lor legături
 Și să privească a lumii minuni
 Bucurându-se de toată lumina ce tu o trimiți
 Fără frică, că nu vor orbi -
 Avut-am însă cu cine vorbi?

Mi-au zis că lor le e deajuns,
 Lumina ce trece prin giulgiul pe ochi pus;
 Sau, unii, nici nu m-au crezut
 Că ochii lor luminii sunt ascunși.

Ei văd lumea ca prin ceață
 Și totuși de imaginea aceasta se agață.

.....

De-ar vedea cu toții lumina
 De pe Pământ ar dispărea "furtuna",
 Norii s-ar risipi în zare
 Și oamenii și-ar putea vedea viața în palme...

.....

- Totuși vederea oamenilor e limitată!
 -...Da, deocamdată!"

- Intr-adevăr, zise după un timp și el, Cunoașterea e lumina lumii, trebuie doar să ne deschidem sufletul cu bunăvoință și să ascultăm cu atenție Glasul Vieții sub toate formele lui: mesajul lui pentru noi este Vocea Lumii... Comunicarea are limitele ei pe care trebuie să le conștientizăm și să încercăm a nu le amplifica prin reavoință sau lipsa atenției asupra mesajului transmis de ceilalți datorate activării necontrolate a vechilor noastre automatisme mentale...

Cu aceste idei mi-am terminat atunci discuția cu acel preot și se părea că acesta a întrevăzut legitimitatea celor afirmate de mine.

37. *"Cine răspunde fără să fi ascultat, face o prostie și își va trage rușinea" (Pilde 18.13)*
"De aceea le vorbesc în pilde pentru că ei măcar că văd, nu văd și măcar că aud, nu aud, nici nu înțeleg." (Matei 13.13)

ȘTI SĂ ASCULȚI?

- „Nu... sigur nu veți recepționa
 Tot ce am vrut a vă comunica,

Căci cuvintele sunt limitate,
 Iar gândurile voastre-s activate
 De vechile cunoștințe adunate.

Ele se vor bate ca să nu fie ucise

De altele, oricare ar fi ele:
De-or fi bune, de-or fi rele.

După bătaie, însă, cineva iasă cu vânătaie:
Pot fi mâini rupte, ochi umflați
Iar gândul întreg, sol de la mine lansat,
Schilod va ajunge la voi, ciuntat!

Ăsta-i „singurul neajuns” al gândirii:
Că nu lasă să ajungă la “Cap”
Tot ce i s-a comunicat,
Decât treptat, treptat
Pentru ca “sărăcuțul” să nu fie șocat!”

- E evident că e necesar să insistăm pe lucrurile pe care vrem să le aprofundăm, pe care vrem să le cunoaștem cu adevărat, afirmă soția lui.

- Da aceasta este evident... îi răspunse el după o scurtă tăcere, pe când se apropiau de capătul parcului îndreptându-se spre Casă...

Pe Drum cei doi au păstrat tăcerea fiind absorbiți fiecare din ei în diferite gânduri suscitade de întâlnirea din catedrală și de discuția din parc. În aceste momente Căutătorului ia revenit iarăși stăruitor în minte întrebarea: „Cine sunt eu?”

Conștientiză oarecum surprins persistența acestei întrebări, al cărui răspuns vedea din ce în ce mai clar că trebuie neapărat să-l găsească.

Își făcu atunci cu sine un legământ: va continua să-și pună sieși această întrebare în mod conștient pînă când îi va găsi un răspuns satisfăcător.

„Cine sunt eu?” continuă deci să se întrebe iarăși și iarăși Căutătorul aflat acum în drum spre Casă...

GÂNDIREA

Gândirea ajută înțelegerea și determină acțiunea.

***Cunoașterea e singurul mijloc
Pentru a trăi conștient iubirea
A simți armonia creației-universul
Fericirea reîntâlnirii cu Dumnezeu!***

Căutătorul adormi în seara aceea cu întrebarea „Cine sunt eu?” în gând.

Spre dimineață visă un vis destul de ciudat - i se părea că este o omidă și că vorbește cu un fluture pe o pajiște a naturii:

I

38. *”Isus le-a zis: ”Nu este scris în legea voastră: ”Eu am zis : ”Sunteți dumnezei?”. Dacă legea a numit dumnezei pe aceia, căroră le-a vorbit cuvântul lui Dumnezeu - Și Scriptura nu poate fi desființată, cum ziceți voi că hulesc Eu, pe care Tatăl M-a sfințit și M-a trimis în lume? Și aceasta pentru că am zis : ”Sunt Fiul lui Dumnezeu!”*

Ioan 10.34-36

VISUL UNUI VIERME

- „Vierme al pământului, căzut între șine
Ferește-te din calea trenului ce vine!

- Ți-e ușor să vorbești, o, fluture divin
Căci tu plutești dulceag printre flori
Și unde vrei să mergi acolo zbori!

Dar eu... doar uită-te la mine!
Am prea multe picioare -

Cu greu le pot convinge
Să lucreze în armonie pentru a mea izbăvire,
Și chiar de le-oi împăca
Sunt prea mici să pot sări peste șine.

- Mă uit, mă uit la tine:
Văd, că ai putere îndeajuns
Să fii și tu fluture planând în ascuns
Zburând cu dor adânc spre nepătruns.

Cu Atenție de ți-ai țese-n jur
Înveliș mental de mătase subtire,
Mirare să nu-ți fie
Văzând cum trupu-ți transformi:

Aripi ți-or crește, și vei putea și tu să sorbi

A pajiștii imensă panoramă
Dintr-o privire, plutind voios în slavă.

Căci asta sunt eu,
Visul unui vierme de pământ
Făcut realitate nu prin gânduri deșarte
Ci prin "Atenție Lipsită de Patimi!"

Visul acesta îl tulbură destul de mult - se simțea ca și cum el i-ar fi transmis un mesaj foarte important pe care nu îl poate pricepe.

Se ridică din pat cu intenția de a se pregăti să meargă în oraș la o conferință ținută de un maestru din orient. Intră în baie să se spele pe față, aflat încă sub impresia visului, dar când se întâlnește cu Oglinda conștiința lui se trezi dintr-o dată. Avu o Clipă de conștientizare puternică a întregii Realități și gândurile îi căzură (pentru un moment) rănite de moarte în Abis...

Primul gând care i-a venit în minte imediat după aceea a fost o întrebare: Cine sunt eu?

I se părea din ce în ce mai presant faptul de a afla cine era el cu adevărat: se îndreptă deci spre sala de conferințe, frământându-și pe drum mintea în speranța găsirii unui răspuns la această întrebare: nici un răspuns nu îl mulțumea însă îndeajuns.

La conferință maestrul le vorbește de puterea hotărâtoare a minții asupra simțirii și acțiunilor noastre și despre necesitatea de a o stăpâni și controla pe aceasta prin cunoașterea mecanismelor ei specifice de manifestare.

39. Înțelepciunea: "cel ce păcătuiește împotriva mea își vatămă sufletul său, toți cei ce mă urăsc pe mine iubesc moartea" (Pilde 8.36)

EȘTI FILOZOF!

- „Că viața-i văzută de fiecare
Prin gândurile de care-i în stare
E o realitate, demonstrată de fapte!

Zicea cineva :
"Cu ce mă încălzește filozofia?"

Bine, dar ea... e TOTUL!

Proptit de propria-i filozofie despre viață
Omul cu avânt în marea lumii înoată...
Dacă o va schimba imediat altfel va privi
Valurile vieții de care se va izbi.

Ce e "filozofia ta"?

Părerea "ta" despre asta și asta,
Importanța acordată unor acțiuni,
Situații, idealuri sau promisiuni.
E modul tău de a vedea lumea,
Părerea sufletului despre VIAȚĂ:
E clar că te influențează!

Dacă ea ți-e cât mai căutătoare
De adevăruri și legi nemuritoare
Și nu de lucruri trecătoare!

De științe de moarte cunoscătoare,

Spre veșnicie flori înfloritoare;
Odată vei putea să strigi în gura mare:
Lume! Nu mai ești triumfătoare!

Moarte! Nu mai ești biruitoare!

***Viață aleasă-mi spre Armonie
Creația e a ta soție,
Cunoașterea-i copilul tău
Și dragostea e Dumnezeu!"***

Căutătorul sorbi cuvintele Maestrului care găsiră în el un auditor dornic de a le auzi. Întrezări în acestea confirmarea unei cugetări pe care o avu în drum spre conferință: el nu putea să fie gândurile lui (filosofiile lui), el era mai mult decât acestea, era creatorul lor, el era stăpânul lor - le putea schimba dacă vroia...

După o scurtă tăcere Maestrul își reluu șirul Ideilor:

40. *"Spune-mi ce gândești că să-ți spun cine ești"*

"Inima celor pricepuți caută știința dar gura nesocotiților găsește plăcere în nebunie " (Pilde 15.14)

GÂNDIRE... DAR CU ROST!

- „Cine ne conduce-n viață?
Bineînțeles, MINTEA!
Ea ne spune ce viață să trăim,
Și cum lumea să o privim!

Gândirea e viață, viața e-n gândire
Asta acum, însă, e rău pentru omenire!

Căci la oameni, în general
Gândirea le este un adevărat IAD
E cufundată adânc în ceață,
Asta, însă... se vede, în viață!

De obicei se gândește doar de dragul de a gândi
Nu pentru, ca pe sine, a se descoperi,
Pentru ca legi universale să priceapă
Și să le aplice... pentru a lor VIAȚĂ.

De ar avea ordine-n gândire
Ar căuta menire pentru omenire
Nu ar gândi NON-STOP
Fără nici un scop!

Poate doar... pentru a trăi în trecut,
Care dacă-i trecut, "e trecut"!
Sau, a visa la un viitor
Ce se va realiza doar "din întâmplare"
De îi sunt favorabile, forțe exterioare!

.....

Cineva, adevărat, a experimentat
Gândirea adusă în... PREZENT!
Sustrasă din a trecutului - viitor curent.
Toate cele crezute că le știa
Le-a reînviat.

Privindu-le atent fără părtinire
A priceput cum NATURA
A creat "accidental"
O lume "fără nici un ideal!"

MINTE... nu mai sta plouată
Gândirea, trebuie obligată...
SĂ GÂNDEASCĂ!"

P.S. "Dumnezeu i-a dat omului inteligența ca să-i ajute în sărăcia simțurilor" (A. Dumas)

„Gândirea trebuie obligată să gândească!” Aceste cuvinte rezonară în mintea Căutătorului - să gândească dar: „Cine sunt eu?”

Dacă nu sunt gândurile mele oare cine sunt?

Se vede clar că gândurile mele vin și pleacă – ceva însă rămâne, trebuie să rămână! Ceva rămâne în spatele gândurilor, dincolo de ele...”

Aici Căutătorul își întrerupse raționamentul, pentru a reveni cu Atenția la expunerea Maestrului. Acesta vorbea acum de perpetua schimbare a Întregului:

41. "Totul e în mișcare" (Legea Vibrației)

TRANSFORMARE PERPETUĂ

- „Ce-i schimbător, e muritor!
Să ne uitam, atent la om:
Constatăm că-n fiecare clipă
Omul suferă o moarte mică!
Iar din moartea lui, se naște
Mereu o altă personalitate.

E clar că corpul de 21 ani s-a făurit
Pentru că cel de un an a murit;
Membrele și corpul sau gândul fugar
S-au schimbat „în așa hal”,
De-ți vine greu să crezi că-i real!

Voi știți că Personalitatea vă e învățată
Mai ales în cei șapte ani de acasă
Dar ea se schimbă neîncetat,
Pe măsură ce mai acumulați "ceva ciudat" .

Nu mă puteți contrazice,
Faptele-s fapte și sunt scrise!

Voi... da voi, cei care mă ascultați acum
Nu sunteți aceeași ca acum un an:
Între timp ceva ați aflat
Ce radical personalitatea v-a schimbat!

Totuși, oamenii, cred că au fost și vor fi
Aceeși în toate timpurile!

Nu știu că corpul li se schimbă total,
La fiecare șapte ani;
Iar personalitatea în fiecare minut,
Cu ce între timp au mai priceput.

Ce nu văd oamenii, deși e evident,
E că ei nu pot face nimic,
Că ei nu au voință!

Acum personalitatea voastră vrea ceva să facă
O alta însă mâine va face cale-ntoarsă!

Și știți și voi ce se întâmplă,
Când unul face și altu-n urma-i strică!

Cine ești tu, omule, atunci?
Singura concluzie de care s-ar putea vorbi,
Să fie oare :

Tu ești ... cel care vei fi?"

„Cine sunt eu?” iată o întrebare care a apărut mereu și mereu în ultimul timp în mintea Căutătorului – acestuia îi devenea din ce în ce mai clar că această întrebare nu îl va lăsa în pace până nu îi va găsi un Răspuns.

Oricum vizavi de întrebarea retorică a Maestrului, căutătorul răspunse ca pentru sine:

Eu, Acum, nu pot fi Ceea ce Voi Fii:

Eu, Acum... sunt Ceea Ce Sunt!

Maestrul păstră un moment de tăcere mai lung ca de obicei, după ce lansă în eter ultima lui întrebare, ca și cum ar fi vrut să lase auditorului Timp să reflecteze asupra ei.

Apoi reveni la tema cu care începuse discuția: Gândul ne determină acțiunea – să fim deci atenți cum ne formăm gândurile, să fim atenți la ce lăsăm să intre în Mintea noastră.

42. "Orice acțiune este precedată de un gând!"

ACTIUNEA - GÂND MATERIALIZAT

- „Fiți atenți la ce gândiți
Căci mintea vă e ghid în lume,
Nimeni, decât ea, ce să faceți, vă spune!

De ce ați acționat, cum ați acționat?
Pentru că "gândirea voastră" așa a considerat!
Dar cine-i "gândirea voastră" în acest moment?
Să fie rezultatul propriu al reflecției spiritului?
Sau doar o copie a gândirii sistemului?

Dacă gândiți copiind sistemul
Acționați **cum vrea el**.
A voastră, acțiunea și alegerea, poate să fie
Doar când și gândirea o să vă aparție!"

Omul din Orient insistă asupra ideii că oamenii își schimbă simțirea (mînie, calm, iubire, ură...) în funcție de cum gândesc, în funcție de cum se raportează mental la experiențele lor.

43. "Nimic nu este necurat în sine, un lucru nu este necurat decât pentru cel ce crede că este necurat" (Romani 14.14)

"Experiența este nu ceea ce i se întâmplă unui om, ci ceea ce omul face cu ceea ce i se întâmplă" (A. Huxley)

SUFERINȚA - CREAȚIA VOASTRĂ

- „Când același lucru în același timp,
Când aceeași situație în aceeași circumstanțe
Determină în tine mînie,
Iar în cel de lângă tine bucurie
Atunci e clar că sentimentele-s a ta creație:
Nu mai poți da vina pe situație!
Dacă ea ar fi de vină pentru a ta trăire,
La fel s-ar simți și cel de lângă tine!

Un întreg grup e insultat.

Rezultatul: unul e calm, altul puțin frustrat,
Unul se mânie la culme,
Altul doar se miră de câtă prostie e-n lume!

Simțiri contrare, *aceleași condiții externe* determină
În noi anumite sentimente se cutremură
În mine una, în altu alta,
După cum fiecare privește situația!

E clar: sentimentu-ți nu e venit din afară,
Ci doar **lăsat de tine**, din suflet să iasă la iveală.
El stătea, de mult, în tine pitit:
Nu putea să scape ocazia ce s-a ivit!

Exteriorul nefiind nicicum de vină,
Pentru sentimentul ce **vi se** exprimă în tihnă,
Singurul vinovat pentru a **voastră** simțire
Sunteți voi înșivă prin a **voastră** gândire.

Circumstanțele nu fac decât să declanșeze
Sentimente ce omul nu vrea să le controleze
Nu că nu poate, **ci nu vrea**
Complăcându-se în **suferința "sa"**.

După cum gândiți, împrejurarea apare
Tristă, hazlie, convenabilă sau supărătoare
Vinovatul pentru trăirea voastră crâncenă
Altcineva nu-i decât voi înșivă!

Cine să fie responsabil pentru mânia **ta**
Bucuria **ta**, tristețea **ta**, suferința **ta** ?
Păi dacă-s ale **"tale"**, cine altcineva?
Ce-i evident am arătat:
Exteriorul e neutru,
Mânia sau bucuria nu vin
Nici de la vecin, nici de la vecină,
Doar voi pentru ea sunteți de vină!

Vrei tu să fii trist sau mânios?
Bineînțeles că NU! Atunci de ce ești?
Doar de tine depinde a ta simțire,
Nu ești tu stăpân pe tine?

Țineți minte: de sunteți triști,
E pentru că voi o doriți,
Căci **aceeași situație** ce pe voi v-a întristat
Pe altul la culme l-a bucurat!

Ei acum știți cine-i responsabil
Pentru ceea ce voi simțiți.
E clar: de o să mai fiți mâhniți
E pentru că voi asta doriți!

Când o să **conștientizați** acest adevăr
Mânia, întristarea sau frica
Nu-și vor mai găsi în voi difuzor:
Atunci de veți hotărî a lor lichidare,
Nu vor mai avea scăpare!"

- Iată dar – e clar: eu sunt, prin gândurile mele, generatorul simțirilor mele, cugetă Căutătorul. Eu nu sunt gândurile mele nici sentimentele mele: ele vin și pleacă, se schimbă neîncetat – eu rămân... Eu sunt ceea ce stă în spatele acestei schimbări. Eu sunt...

Căutătorul intuia că se apropie de Răspuns: „Cine sunt eu?”, „Cine sunt eu?” continuă deci el a se cerceta.

Maestrul își termină expunerea pentru a face cu cei prezenți o scurtă meditație: luare cu toții o poziție confortabilă și închizând ochii încercare să mediteze asupra Tăcerii...

Căutătorul stătea pe un scaun lângă geam și nu prea avea dispoziția necesară de a se concentra asupra indicațiilor Maestrului în Acel Moment.

Afară începu să plouă și el se lăsă absorbit de ropotul ploii - zgomotul picăturilor de apă ce cădeau pe pervazul ferestrei îl cufundase într-o stare plăcută de integrare naturală în Sufletul Lumii.

Zâmbi. Își amintise de povestirea șugubeață a unui prieten aviator, despre întâlnirea lui cu Viața Naturii.

44. *”Omul chibzuit vede răul și se ascunde, dar proștii merg spre el și sunt pedepsiți” (Pilde 27.12)*

ATACUL VĂZDUHULUI

- „Plutind prin văzduhul albastru, azuriu,
A norilor coroană de foc atinsei
Și-ndată a ploii imensă oștire
Se pregăti de luptă pentru a mea zdrobire.

Norii nervoși, din patru colțuri,
Se adunau în pas cadențat
La sunetul tobei
Strigat de Tunet neîncetat.

Fulgerul dădea indicații ici și acolo:
Mai plesnind din când în când vreun nor mai răzleț
Iar Plutoane de Picături incitate,
De-a Tunetului voce mult prea convingătoare,
Veneau spre câmpul de bătaie.

Surprins de așa armată vitează,
Care mă ataca așa -
Din bun senin,
Fără motiv aș zice,

Mersei către Trăsnet, comandantul oștirii
Să văd, să încerc a găsi
Un mod, o cale, de a ne împăciui.

Dar Trăsnetul, nu și nu, pe a sa o ținea:
Că i-am călcat teritoriul,
Fără a sa permisiune:
Așa sacrilegiu, cerea a mea punițiune.

În zadar încercai a căta ”iertare”
Căci el era surd la spusele mele,
Prea bucuros că avea prilej de bătaie.

Ocazia era prea bună ca să-i scape
Spre a-și reconfirma a sa autoritate
În fața norilor de apă,
Ce îl urmau în tot ce el voia să facă.

Văzând a lucrurilor întorsătură urâtă,
Întorsei ochii spre pasărea mea zburătoare
Să văd: Poate a fi ea în stare
Unei așa armate, să-i stea în cale?

Paratrăsnetul din ciocul zburătoarei
Și fuselajul destul de solid,
Îmi dădură mari speranțe
În privința sortților mei de izbândă.

Dar iată că lupta începe:
O grupa de nori venind dinspre vest,
Lansă asupra mea un foc viu, înflăcărat
Ce lovea cu putere zburătorul meu metalizat.

Picături de apă șiroaie
Loveau din toate părțile cardinale
Grindina începu și ea să atace,
Trăgând cu putere în ferestre.

O ceață densă mă cuprinse
Și dintr-o dată Vântul,
Probabil simțind și el gust de bătaie
Sări pe mine ca să mă jupoaie.

Am ținut eu piept cât am ținut
La atâtea șiroaie din văzduh,
Dar observând că sunt copleșit numeric
Schimbai tactica aleasă:
Știți Dumneavoastră:
Fuga,
O fi ea rușinoasă,
Dar, uneori, e sănătoasă!"

Amintirea Concluziei și a modului de prezentare a întâlnii cu Furtuna, făcute la o bere de prietenul său îi aduse în minte Căutătorului ideea orientală a Jocului Cosmic: lumea este o joacă, este un perpetuu joc al Ființelor infinite și fără de număr.

Din acest punct de vedere privind lumea, se gândi el, se pare că oamenii își asumă roluri, își asumă atitudini de viață precum actorii pe scenă. Ei aleg să se raporteze cu voioșie sau cu mânie la o situație dată: ei joacă roluri.

Privită ca o mare piesă de teatru lumea apare ca o Comedie mai mult decât o Tragedie sau Dramă. Nimicnicia surselor de dramă sau tragedie, implicarea și identificarea actorilor cu rolurile lor (de cele mai multe ori mergând până la uitarea totală de sine) pe unul care se detașează puțin de această Piesă (conștientizându-și poziția de Spectator) nu pot decât să-l facă să zâmbească. Pentru el devine evident că oamenii se comportă ca și cum ar fi ceea ce nu sunt – își asumă tot timpul identități ciudate și chiar caraghioase pentru ceea ce sunt ei: acest lucru nu te poate face decât să zâmbești.

Iată, mai zilele trecute un prieten de al lui se trezi în postura actorului identificat cu mânia și revolta. Uitarea întregului, a infinitului și identificarea totală, lipsită de orice Discernământ, cu ceva așa de limitat ca de exemplu o banală atitudine a unui factor exterior, nu putea decât să trezească compasiune în mintea Căutătorului în momentul când și-a amintit de lamentările prietenului său:

45. LEGAT ÎN LANȚURI

- „Legat în lanțuri,
Stau aici și mă zbat,
Și rău îmi pare că am intrat
În peștera socială, în văgăuna spirituală
Unde, ea, sâsâita, rășoita, încrezuta Viperă
Terorizează animalele în lanțuri.

- O, vai de tine viperă amărâtă!
- O, vai de tine dacă
Firavele lanțuri, care mă țintuiesc,
De greutatea mâniei ce atârnă în mine
Încet, încet crăpa-vor, le voi smulge...

Blânde animale amărâte
Răbda-vor totul până la o vreme
Vor înghiți în gol, din dinți se va scrâșni,
Dar sacul oricât de gol ar fi,
Odată se va umple;
Se va umfla, încet va crește în volum,
Doar o scânteie va fi de ajuns și: BUUUM!

Un nor de praf, o vijelie mare
Va smulge tot ce stă-n picioare,
Iar norul, doar tonul îl va da
Pentru uraganul care-i va urma.
Vipera surprinsă de așa întorsătură,
Se va mira
Și-n prostia ei copilărească,
Nu o să înțeleagă revolta flămândă,
Nu o să înțeleagă mânia ce o să-o distrugă.

- O, biată viperă ce vezi doar înaintea,
Te-ai încrezut în lanțurile grele
Și îmbătată de falsa ta putere,
Nu ai crezut că se vor putea rupe.

Dar **orice are o limită**,
Oricât de imposibil ar părea
Ea poate fi atinsă
Așa că fi atent(ă),

Și niciodată nu forța!”

Vocea Maestrului care anunța sfârșitul meditației îl scoase din gândurile sale pe Căutător. Cum și ploaia se oprise oamenii puteau să se întoarcă pe la Casele lor.

Căutătorul însă trebuia să se întâlnească în oraș, peste un ceas, cu un prieten de al său, student la facultatea de filozofie, așa că se gândi că între timp putea să intre în librăria centrală din oraș pentru a vedea ce cărți au mai apărut. Trecea des pe aici pentru că îi erau dragi cărțile – prieteni buni pentru el pe drumul pe care și l-a ales.

La intrarea în librărie privirea îi fu atrasă de un afiș: peste câteva zile urma să se lanseze la acea librărie o carte cu titlul „Cine este omul?”.

Imediat își aduse aminte să mediteze în continuare asupra întrebării care acum devenise o parte din el: îi revenea mereu în gând - adormea și se trezea cu ea în gând... „Cine sunt eu?” se întreba deci el, când privirea îi fu atrasă de mulțimea aceea imensă de cărți din librărie și se gândi că răspunsul la o astfel de întrebare este prea intim pentru fiecare om în parte pentru a

putea fi găsit în vreo carte: orice om trebuie să-și găsească propriul său răspuns la o astfel de întrebare – era convins de acest lucru...

Pe primul raft din stânga erau cărți pentru copii. Trecând pe lângă el îi căzură ochii pe o carte intitulată „Predeterminare”. O luă în mână și răsfoind-o se opri la pagina zece unde citi:

46. *”Dacă nu ai un plan care să-ți ghideze viața un altul ți-l va face” (R. Renard)*

”Cei răi sunt stricați încă din pânțelele mamei lor, mincinoșii se rătăcesc odată cu ieșirea din pânțele” (Psalmi 58.3)

*”Te naști, cu trup te îmbraci
Mori, de trup te dezbraci;
Ieri cu o haină, azi cu alta
Încet, încet se face soarta”*

PREDETERMINARE

Un bou și o vacă viețuiau
Pe o pajiște.
Un vițel împreună cu ei locuia,
Acum vin și eu cu o întrebare:
Vițelul când va crește mare,
Ce are să se facă:
Bou sau vacă?

În jungla africană
Adăpost găsiră un leu și-o leoaică.
Sorocul când li s-a împlinit
Un pui de leu pe lume a venit.
Întrebare:
Puiul când va crește mare,
Ce va să se facă:
Leu sau leoaică?

Prin tufișuri dese în pădure
Un iepure și-o iepuroaică se ascund de lume.
O zi de toamnă furtunoasă,
Un iepuraș le-aduse în casă.

Întrebarea e evidentă se pare :
Iepurașul când va crește în lumea ce are să se facă,
În ce o să se transforme oare:
În iepure sau iepuroaică?

Într-o curte cam pestriță
Săltau un motan și-o pisică.
Acum am și eu o dilemă mică (?):

Oare ce naște din pisică, Nu șoareci mănâncă?

Intr-un loc des vizitat,
Trăiește o femeie și-un bărbat;
Ieri, au adus pe lume un copil,
Fără îndoială urmează, o întrebare :

Copilul când va crește mare,
Ce va deveni?
Bou sau vacă,
Leu sau leoaică,

Iepure sau iepuroaică,
Motan sau pisică?

Sau va fi doar **o furnică**
În a lumii mare lume mică?

- Va fi o furnică! De obicei devin furnici, răspunse el pentru sine cu o oarecare amărăciune în suflet. Luă o altă carte cu un titlu ce anunța Sfârșitul și citi undeva în cuprinsul ei:

47. „*Cu ciocanul prezentului pe nicovala trecutului se construiește sabia viitorului.*”

VINE SFÂRȘITUL!

O bancă-n parc, părăsită de lume,
Cu scânduri stinghere la cer strigătoare,
Un coș de gunoi aruncat la-ntâmplare,
Își strigă durerea cu mare-ntristare.

Copaci roșietici toamna așteaptă
Lăsând la-ntâmplare câte o frunză să cadă.
Un foșnet ușor trecând prin poiană
Își poartă regretul după vara încheiată!

Un greier un cântec de jale îngână
Căci toamna-i aici, iar iarna o să vină:
Frigul aseară l-a mușcat nițel,
Și acum stă zgribulit ca vai de el.

A cerului liniște mai e întreruptă
Doar de vreo pasăre aflată pe ducă,
Niște treburi urgente au făcut-o să întârzie,
Și acum se grăbește să-și termine a ei pribegie.

Pe cărarea îngustă ce spre lac coboară,
Un câine latră încet la o cioară;
Pe apa încremenită parcă pe loc,
Trestiile își plâng al lor nenoroc.

E liniște de moarte. E o liniște amăruie,
Prea mare liniște, și-un șoarec se gândește,
Că s-ar putea să fie
Liniștea dinaintea furtunii de care se vorbește!

Eu, de pe bancă îi dau mare dreptate,
Nori negrii deasupra poienii stând a se bate:
Spre casă mă îndrept cu pasul grăbit,
Poate voi scăpa de furtuna ce s-a pornit.

Căci,
Toamna-i aici, iar iarna o să vină:
De mă voi răci, doar eu voi fi de vină!”

Căutătorul zâmbi, puse cartea înapoi pe raft și ieși apoi din librărie. Afară soarele strălucea de lumină și aerul fremăta de viață așa că se gândi că o plimbare prin parcul alăturat îl va ajuta să se interiorizeze mai bine decât librăria – pentru a afla răspunsul la Întrebare. Oricum acolo trebuia să se întâlnească și cu prietenul său peste puțină vreme.

Acesta era un tânăr care întotdeauna deborda de energie și de viață. Îi plăcea să scrie poezii dintre care pe unele le-a și publicat într-o mică cărțuție de suflet. Așezându-se pe o

bancă Căutătorul scose din buzunarul hainei această cărțuție și începu să citească câteva din poeziile tânărului poet:

48. *"... auzind să audă și să nu înțeleagă ca nu cumva să se întoarcă și să li se ierte păcatele" (Marcu 4.12)*

DEPINDE CUM PRIVEȘTI

Sunt tânăr pe muchia timpului,
Sunt bătrân în valul eternității.
El e tare sperîind o pisică,
Însă slăbuț rău de tot în fața unei comete!
În evul mediu să torturezi oameni "era bine"
Ca azi "binele" în rău să se schimbe,
Mărul lui Newton "a produs" o lege,
"A lui Adam, moarte și fărădelege".

Ochii de nas fără-ndoială ți-s aproape
Dar de Soare negreșit că sunt departe.
Pământul e mare de nu-l cuprind în zare,
E totuși mic de-l raportez la infinit!

Vorbele mele ție-ți par în vânt,
Dar pentru altul, cu rost ele sunt
Căci ce-am vrut să spun,
Pe scurt s-ar zice:

Totul... e relativ, amice!

49. *"Îa seama că pentru orice lucru creat, există nu o singură ci mai multe rațiuni, după măsura fiecăruia." (Evagrie Ponticul)*

ALB, NEGRU ȘI "MAI ALES GRI"

Exista odată un om cu o înaltă funcție,
Care se gândi să arate printr-o funcție,
Că cerul pe bolta lui înstelată poartă
Mai mult de o singură poartă.
Își introduse gândirea într-o soluție
Pentru a căuta a problemei soluție,
Doctorii efectuau pe capul lui operație,
Când el rezolva cea mai matematică operație.

Creierul său cuprinse o mulțime de date
Și toate acestea fiind date.
El ajunse la concluzia unui vechi general,
Că toate lucrurile în general:

***În sinea lor poartă,
Mai mult de o singură poartă!***

50. *"Vom găsi o cale sau dacă nu, vom crea una."* (Hanibal)

AM AFLAT

Să știi că :

Nici un om nu se naște înțelept,
Iar păcat în afara prostiei nu există;
Trandafiri fără spini încă nu au crescut,
Dar acolo unde este voință o cale există!

Așa că:

Cunoașterea se dobândește
Doar de cei ce și-o doresc
Ținând ochii larg deschiși și urechile bine ciulite.
Învățând a naturii umane aspecte ascunse,
Odată însușită, ea puterea armoniei aduce.

Gândește de doua ori înainte de a vorbi odată.
Gândește mereu, gândește neîncetat!
De valul vieții nu te lasa purtat,
Dormind pe stradă încearcă a nu umbla!

Dacă vrei un lucru bine făcut, fă-l singur.
În fața greutăților doar lașii dau înapoi.
Iepurii pot trage doar lei morți de urechi,
Iar proștii rezistă la orice, în afara tentației.

Obstacolul de la cap la coadă
Dacă este privit cu întreită atenție,
Mirare să nu-ți fie dacă vei găsi:
Buturuga mică care răstoarnă carul mare.

Căci cel mai rău nu există
Atâta timp cât mai poți zice:
"Acesta este cel mai rău".

51. CINE ARE CAP SĂ PRICEAPĂ

Poet romantic de aș fi,
Mi-aș începe a mele "poezii"
Spunând povestea unei iubiri lăuntrice
Ce spre Dumnezeu sufletul îl îndeamnă să urce!

"Natura" de-aș căuta să o cânt în versuri
Ți-aș spune, lipsit de complexuri
Că materie mai bună de analizat
Sufletul meu încă nu a aflat.

În termeni filozofici de aș gândi
În locul vostru nu aș șușoti,
Când aș afla că omul e doar un animal social,
Ce doar prin limbaj depășește instinctul primar.

Ca un economist de aș simți,
Aș cugeta și nu aș minți:
Bani să tot ai că nu ți-ar ajunge
Să cumperi o poartă - în cer spre a pătrunde.

De-aș fi eu însumi cel care scrie acum,
Aș zice că doar **iubirea** cu al său parfum
Al naturii scop l-ar putea prevedea
Și pe **omul adevărat**, doar ea l-ar înțelege!

II

Dar iată că prietenul său se apropia: îl întâmpină cu bucurie și îl pofti să șadă pe bancă alături de el.

-Tocmai am citit câteva din poeziile tale, începu a înfiripa vorba Căutătorul.

-M-aș bucura să-ți fi plăcut, îi răspunse Poetul. Am încercat și eu pe cât îmi stă în putere să analizez viața din jurul meu cât mai atent – mi s-a părut de cuviință să-mi îndeplinesc și eu această primă datorie a Omului. Vezi tu, Căutătorule,

52. *“De dimineața până seara sunt zdrobiți, pier pentru totdeauna și nimeni nu ține seama de ei, li se taie firul vieții: MOR și TOT NU AU CĂPĂTAT ÎNȚELEPCIUNEA” (Iov 4.21)*

DEȘERTĂCIUNEA DEȘERTĂCIUNILOR

Pe pământ cât am umblat
Un singur lucru sigur am aflat:
Viața pe Terra e un lucru efemer -
Te naști și crești
Și atunci când nu gândești
PIERI.

**Și-atunci pentru ce te-ai frământat
În viață fiind, neîncetat?**

Din moment ce tot nu ai aflat
Rostul singurului lucru sigur
Ce poți să-l aștepti
Și doar pe pământ îl întâlnești
Degeaba;
Dacă lucrezi ca o mașină de spălat
Te-nvârți pe loc, de jur împrejur
Fără a înțelege că viața e doar un sejur
Un week-end simplu, lipsit de valoare.

Dacă nu aflii pentru ce omul moare,
Dacă nu știi de ce Pământul stă sub Soare,
Dacă nu înțelegi pentru ce te-ai născut
Și pentru ce destinație ești făcut.

Plecat în week-end pentru o viață
Aștepti ca acesta să nu se mai sfârșească,
Dar iată că ea, **moartea**, vine!
Oricum vine!

Tu mi-ai putea spune: „astea-s baliverne -
Sunt tânăr și de nimic nu am a mă teme!”
E adevărat. Dar oricât ai fi de tare
Moartea oricum o să te doboare.

Fie că vine încet fără grabă

La bătrânețe să te tragă-n groapă
Fie că ești lovit fulgerător
Îngerul Morții iasă întotdeauna triumfător.

Constată și tu :
Viața ar părea un amalgam plin de nevoi
Dacă nu gândim cu rost
Că să-i aflăm al ei folos!

**Căci desigur noi "am deveni" nemuritori,
Dacă am fi puțini mai gânditori!**

Căutătorul încuviință vorbele Poetului și pentru că acestea i-au adus în Conștiință Nemurirea
îl întrebă spontan:

-Poetule, ești tu nemuritor?

53. *"Moare ceea ce e părăsit de sufletul viu, nu moare sufletul viu" (Uddalaka)*

NEMURIRE

-Sunt "eu" nemuritor?
Conform cu obiceiul oricărui popor
DA, sunt nemuritor;
Orice civilizație am lua în parte
Crede că "sufletul" trăiește după moarte.

Ce este sufletul?
Viața adevărată ce însufletește
Corpul omului până la moarte;
Partea din noi ce rămâne
Când corpul fizic se descompune.

Dacă această parte de trup se desparte
Ce rămâne sufletului după moarte?
Tot ce ține de spirit se știe:
Voință, ambiție, curaj și mod de gândire...

Nemuritori suntem în eterul fără sfârșit
Conștientizând acest adevăr des auzit
Să acționăm, pregătind drumul legiunii
Spre fericirea nepieritoare a comuniunii
Cu universul infinit!

P.S: "Lucrurile nu sunt întotdeauna așa de simple cum par!"

- Da, frumos răspuns! Te-am întrebat pentru că mi se pare că nu este nimic nou sub soare,
vorba Ecleziastului:

*"Ce a fost va mai fi și ce s-a făcut se va mai face, nu este nimic nou sub soare" (Eclesiastul
1.9)*

54. *"Tot ce are un început are și un sfârșit." (Legea Ritmului)*

CICLUL ROATEI

- „Cartea cea Mare se deschise:
Iubirea însă încă nu pierise!

Chiar și pentru cei nescriși acolo
Dumnezeu, gândi "muritorul";
În dragostea lui nemărginită
Socotește
Moartea veșnică o clipă

După care voi trăi din nou
Vibrația mișcării vieții în ecou!"

Mi se pare că omul se mișcă de fapt într-un cerc vicios incapabil să vadă dincolo de propria-i privire:

55. ILUZIE

- „Iluzia lumii e că trăiește:
În obscura ei iluminare
Se joacă în somn cu ghiare de animale.

Nu e destul de veche
Să-și cunoască următorul pas
Nici nouă îndeajuns
Sufletul să-i fie de nepătruns.

În cerc vicios se-ntoarnă Maria
În roata Samsarei e închisă
Viața-i stă în mijloc întinsă
Așteptând să știe timpul triumful când
Omenirea își va depăși orbirea!"

Poetul îl aprobă pe Căutător și i se păru potrivit ca dat fiind mersul Discuției să-și recite și el una din poeziile lui:

56. *"Înțelepciunea este în fața omului priceput, dar ochii nebunului o caută la capătul pământului" (Pilde 17.24)*

ETERNA REÎNTOARCERE

- „Iată,
Un sâmbure a căzut
Intr-o poiană.
Ploaia a venit, l-a udat
Și apoi a fugit.

Picăturile de apă
L-au ajutat pe sâmbure
Pământul peste cap stătut
Să-l spulbere.

Și a ieșit la lumină:
Aici s-a luptat fără odihnă

Că să crească,
Să se înmulțească.

Și iată că într-o bună zi
Un sâmbure - același sâmbure
S-a înălțat spre cer
Fără să afle al poienii mister

S-a înălțat și va coborî iară
Până va afla
Mesajul miresemelor din poiană!"

Terminând de recitat el ținu să mai completeze:

- Vezi tu, sufletul nostru, al ființelor umane, suferă de Amnezie: el trebuie să se trezească, să se desprindă de limitările pe care singur și le impune și să se deschidă Infinitului și Veșniciei care sunt ale lui dintotdeauna.

57. *"Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul: celui ce va birui, îi voi da să mănânce din pomul VIEȚII care este în raiul lui Dumnezeu" (Apocalipsa 2.7)*

AMNEZIE

- „Aducere aminte a unui gând tomnatic
Memorie a întâmplării preschimbată-n patimi:
Faptele au trecut încet dar gândul, lunatic,
Nu a uitat substratul lor sălbatic;

Lumea închipuirii l-a cuprins ușor
Iluzia minții a biruit gândul visător
Realitatea minții a devenit realitate
Închizând posesorul ei după gratii.

Mult timp a trăit, neîntrerupt
Acest individ în gând de el făcut:
Dar a venit o lovitură încoace
Amnezie parțială pe creier reușind să-i provoace!

Gândul realității s-a trezit la realitate
Văzând importanța exagerată acordată acelor fapte

El a realizat că importantă e doar nemurirea
Doar ea fiind compatibilă cu veșnicia!"

După aceste vorbe Poetul se ridică și se scuză că trebuie să plece – nu mai putea rămâne:
- Ne vedem când ne întâlnim, îl salută de despărțire Căutătorul și în vreme ce Poetul se îndepărta pe aleea parcului mai citi câteva din poeziile lui:

58. *"Moartea nu e nici sfârșitul vieții, nici începutul nemuririi, e continuarea și transformarea vieții"*

E. Levi

"Moartea ne zâmbește tuturor în față și noi nu avem decât să-i zâmbim la rândul nostru."
Marcus Aurelius

AMINTIREA UNEI VIEȚI TRECUTE

Îmi amintești de un fulg de nea
Ce se juca șăgalnic
Cazând din cerul infinit
Către a Terrei zăgazuri.

În râsete el o ținea
Plutind ușor prin aer
Și-n urmă furtuni prăvălea
Zâmbind, ușor, șăgalnic.

Vântul zis Sfântul cu el se juca
Și ori vroia, ori nu vroia, El îl purta
Încet, încet din cer către pământ.
Fulgul de nea cobora neștiutor
Râzând, zburând, plutind în gol
Fără să-i pese de-a Gaiei fior.

În zi de primăvară amăruie
Vântul stătu:
A timpului pendulă zglobie
Înțepeni un timp în veșnicie,
Iar fulgul de nea, încetă a zbura.
Atinse pământul și a simțit
Cum căldura acestuia l-a nenorocit,
Și-n trei secunde l-a topit!

Vapor ușor argintiu, în cerul auriu
Urca acum, urmând o tainică chemare,
Să aștepte iarna următoare
Când va fi purtat ușor de Vânt
Din nou spre Pământ!

59. *"Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam și nevestei lui haine de piele și i-a îmbrăcat cu ele" (Geneza 3.22)*

VEȘMÂNT DE PIELE

- Holbat adânc într-o oglindă
Lăsai o imagine Timpul să cuprindă
El fotografie Haina și o puse în ramă
Eu îmi văzui mai departe de treabă!

Când voi privi peste milenii înapoi
Voi vedea haina ce-o aveam în 2002
Cat despre Imaginea mea
Atât vă rog :

Nu o confundați cu Haina!

60. *Frunză-n vânt, plutește fără discernământ
În direcții ce nu le cunoaște
Dar ce-i pasă, important e că zboară
Restul pentru ea e o aiureală! (?)*

ZBOR NEDIRECȚIONAT

În bucurie inima-ți sălta
Doar un cuvânt - atâta ți s-a spus
Și inima-n tristețe ți-ai adus.

Inimă firavă, sămânță pribeagă
De ce nu te faci tu copac
Vântului vieții să-i vii de hac.
De vremea de afară să nu-ți mai pese
Căci ai avea rădăcini adânci și dese!

61. *"Strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață și PUȚINI sunt cei ce o afla"*
(Matei 7.14)

URCAȚI "MUNTELE VIEȚII"!

Ce splendoare, ce forță, ce putere!
Înfipt cu rădăcini adânci în pământ
Urcând abrupt spre înălțimi trufașe,
Se arată el: muntele ce din cer se naște.

O, ce n-aș da să ajung și eu acolo,
Acolo printre norii din cerul albastru
Și de pe piscul acela izvor de lumină
Lumea să o privesc ca-ntr-o oglindă.

Aripi de pasăre să am
Spre înălțimi m-aș avânta
Și aș urca, aș urca; aș urca...
Până la picioarele Zeilor, de aș putea.

- Acesta e Muntele Vieții
Mă întrerupseră prietenii din visare
Puțini oameni au reușit să-l urce
Așa, cu propriile mâini,
Fără a avea aripi să zboare.

Dar totuși, spun eu,
Aici în față se vede
Un fel de cărare în zig-zag
Ce de pe munte coboară
Haideti și împreună cu toții vom urca!

Și la drum noi pornirăm.

Cu greutate mare
La poalele muntelui am ajuns,
Dar vai, de aici, cărarea căutată
Mult mai abruptă apărea,
Doar cei curajoși puteau mai departe să meargă.

Așa că începui urcușul cu prietenii mei
Împreună ne cățărarăm până la un loc,
Dar o porțiune mai abruptă ne-a despărțit:
Prietenii mei pe altă cale au pornit.

Un timp am urcat paralel cu ei,
O fundătură din senin ivită
Pe ei îi împiedică a mai înainta;
Eu, mai norocos, printr-o crăpătură
Reușii a-mi continua marea aventură.

Prietenii începură înapoi a mă chema
Să căutăm alt urcuș,
Dar eu, eu urcasem prea sus
Înapoi acum nu mai puteam da.

- Prieteni, veniți după mine!
- Bine, dar drumul pe care-ai plecat
Noi nu-l putem urca:
E prea abrupt și ne e frică că vom cădea.
Faceți ce vreți,
Eu, însă, de aici, de unde sunt
Strălucirea cerului îmi este
Mai aproape ca oricând.

Lumea de la picioare îmi apare
Infimă și mică
Și nu doresc, încă, a mă întoarce în ea
Așa că încet, încet voi urca.

Creastă după creastă,
Lumea în urma mea se pierdea
Ici, colo un bolovan ce de sub
Mâna mea se desprindea

Cădea în gol.

Un zgomot sacadat se ridica
Când piatra peretele de stâncă lovea
Sunetele loviturilor în mine pătrundeau
Și frica, o de n-ar fi frica,
Drepturile ei și le cerea.

Frica e lipsa rațiunii, gândit-am eu.
De ce mi-ar putea fi mie frică:
Că aș putea cădea,
Că aș ajunge la un punct de unde,
A urca îmi va fi imposibil,
A cobori îmi va fi foarte greu?

Dar stai! aceasta nu mă înspăimântă,
Chiar să cad, eu nu aș regreta
Pentru că am ajuns foarte sus
Lumea cu alți ochi, acum o pot privi
Aspecte nebănuite de aici de sus, pot zări.
Cine nu risca nu câștigă,
Cine nu încearcă nu știe dacă poate!

Eu am încercat, până aici am putut,
De ce nu aș putea și de aici în sus?

Urc încet,
Atenția îmi e numai la munte.
Caut cu grijă găuri în piatră

Ca de ele să mă pot agăța.

Când găuri nu găsesc
Mă prind de ierburi firave
Ce aicea au crescut podoabe,
Și foarte atent, continui ce am început.

Am tot urcat de-o vreme bună
Și totuși nu ajung în vârf;
Oare cât o să mai merg tot așa
Sperând că după creasta următoare
Vârful îmi va fi etalat în toată a sa splendoare?

Oare cât am să rezist?
O să rezist. Trebuie să pot.

Un ultim efort,
O ultimă stâncă escaladată
Și iată: lumina astrală îmi scaldă a mea față
În sfârșit am ajuns, am reușit!

Cum se întinde lumea la picioarele mele,
Câtă varietate, ce de forme; sunt fără de vorbe!

Dar uite: o lumină de un alb strălucitor
Îmi cuprinse corpul încetitor.
Forme de Lumină mă întâmpinau:
- Bine ai venit în Lumile Senine;
Acum că ai ajuns în Vârf
Lumea se va schimba pentru tine.

De aicea, de sus, NOI
A lumii de jos panoramă o scrutăm
La destinele lumii aceleia, de jos
Neîncetat veghem.

Corpul de Lumină pe care l-ai primit
E o răsplată a curajului tău
Cu el lumea o poți traversa,
Ca gândul, în lung și-n lat.

Să-l folosești, dar spre a ajuta
Lumea de jos, căutătoare de fericire
Spre a arăta oamenilor,
Că și ei pot deveni ca tine.

Și dacă vrei spre nori tu poți zbura
Și dincolo de nori
Spre Ființa Ființelor,
La originea lucrurilor!

62. *"Dacă nu se sparge oul, puiul nu poate să se nască"*

REÎNOIRE

Un munte mare. Un oraș la poale.
Viața palpită cu picioarele-n mare,
Scaldate goale în infinitele raze solare.
Oamenii ignoră neștiutori o Ascunsă Putere-
Un munte liniștit la prima vedere.

Un semnal de alarmă pământul a tras
Flori, furnici și oameni când a scuturat.
Terra cea neagră s-a cutremurat,
Dar cei mulți au rămas pe loc
Și doar puțini au părăsit orașul, fugind ca de foc.

De foc da, căci în ziua următoare
Muntele a luat foc arzând cu nerăbdare.
Un fum înecăcios urma a cerului chemare,
Cenușa ucigătoare plutea de jur împrejur
Și o pulbere mortală cădea făcând totul scrum.

Să respiri acum era un act de curaj
Tot ce puteai să faci era să fugi disperat
De seva clocotită, pe fapte mari pornită;
De fluviul de pucioasă trecut peste pădurea arsă,
Trosnind nebună sub lava flămândă, mâncăcioasă.

Vulcanul arunca în oameni cu pietre fierbinți,
Casele ardeau trosnind ca scoase din minți
Lava topea tot ce-ntâlnea în cale
Și culmea, oameni mai existau,
Care doar la avere se gândeau.

Aceștia încercau în timp ce alții fugeau
Să-și adune a lor agoniseală amară...
Vulcanul nemilos însă nu i-a iertat:
Pentru a lor lăcomie nesăbuită,
Lava vâscoasă, pofticioasă, acum îi înghite.

Fugeau oamenii de mâncau pământul,
Dar vulcanul nemilos e mai repede ca vântul.
El venea hotărât, ca un uliu de pradă
Și-i prindea, și-i vâna, și-i apuca
Și toate mădulele-n ei sfărâma.

Oceanul, apa, era a lor salvare:
Oamenii se aruncau ca nebunii în mare
Și înotau, înotau ca apucați
Cât mai departe să ajungă, să se depărteze
De magma monstruoasă ce urma le adulmecase.

Marea gema de corăbii încărcate
De oameni ce se țineau de scânduri sfărâmate
Și lumea privea cu întristarea
A sute de inimi zdrobite, zbuciumate
Cum orașul lor îl mistuie zarea.

O noapte-ntreagă coșmarul a durat,
Supraviețuitorii priveau acum îngândurați
Primele raze de lumină ce se revărsau
Aducând cu ele dintr-o stea

Zorii unei noi zile ce se ivea!

63. *"Toate sunt lămurite pentru cel priceput și drept pentru cei ce au găsit știința" (Pilde 8.9)*

UN NEMULȚUMIT

Un șoarece viața începe să-și dorească
Zicând și el ca să nu tacă:

- Cum adică?... Eu n-am suflet?
De ce nu pot de viață să mă bucur?

Toată ziua să stau prin pământ
De om, de câine, de pisică, alergând
Și apoi când mor să n-am nici un viitor,
Că căci eu nu aș avea Mântuitor!

Și apoi și să am, ce să facă Dumnezeu
Cu un șoarece în Rai???

Doamne, ai fost nemilos cu mine.
Puteai să mă faci
Măcar un cățel; sau un leu!
Să gust libertatea din savană,

Și apoi când va fi trupul să-mi moară
Să mă pot juca prin a ta grădină
Cu omenirea aceasta, copilă!

- "O, vai Doamne, vai,
Dă-le minte celor ce nu o au!"

Aprig poet, gândi Căutătorul pe când atenția sa se ridica de pe cartea care pentru un timp o furase, poate prea aprig, dar oricum cu Atitudine... Închizând cartea își opri ochii asupra unui Cerșetor ce se lamenta într-un colț al parcului. Văzându-l nu se putu abține ca în sinea lui să nu inițieze un dialog cu Dumnezeu:

64. *"Dacă v-am vorbit despre lucruri pământești și nu credeți, cum veți crede când vă voi vorbi despre lucrurile cerești?" (Ioan 3.13)*

POPĂ TĂCÂND

- „Doamne nu este nedrept
Că oamenii să se nască deosebit:
Unu sărac, altu bogat,
Unu isteț și altu tâmpit,
Unu bolnav și altu sănătos,
Unu "îmbrăcat" și altu zdremțuros?

Să fie așa doar pentru a ne lăuda
Cu o lume atât de diversificată și de "nedreaptă"?

De ce un copil "nevinovat"
Se naște orb sau șchiop
Sau uneori alienat?

Să fie pentru "ca să se arate în el
LUCRĂRILE LUI DUMNEZEU?"

- Multe sunt lucrările tale Doamne se gândi el în sinea lui... Îți veni atunci în minte următorul pasaj din Geneză:

"Domnul Dumnezeu a zis: "Iată că omul A AJUNS CA UNUL DIN NOI, cunoscând binele și răul. SĂ-L ÎMPIEDECĂM dar acum ca nu cumva să-și întindă mâna să ia și din pomul vieții să mănânce din el și să trăiască în veci".

DE ACEEA Domnul Dumnezeu l-a izgonit din grădina Edenului, ca să lucreze pământul, din care fusese luat" (Geneza 3.22) și cugetă puțin în sinea lui asupra acestei „probleme teologice” a „păcatului originar”:

65. PĂCAT ORIGINAR

- „Domnul e mare!
Infinit, superb și necuprins de zăre.
Că știe tot nu-i de mirare!

Dar să nu știe el ce o să facă omul
Să nu-și cunoască propria creație?
Să nu-i cunoască acestuia gândurile
Sentimentele, atribuțiile și înclinațiile?

Căci Dumnezeu i-a spus:
Să nu mănânci din pom
De vrei din Rai să nu te duci!
Să nu fi știut Dumnezeu dinainte,
Că omului "mărul" îi va ajunge pe dinte?

Dacă a știut, doar prin condiția impusă
A urmărit să-l dea pe om afară
Omul nefiind așa de vinovat în cea povestioară.
De nu a știut, atunci Dumnezeu
Și-a pierdut un atribut!

Eu de arunc o piatră în apă
Văd doar niște valuri la suprafață.
De o aruncă însă Dumnezeu cu ochiul lui înflăcărat
Știe toți atomii din apă care s-au mișcat.

Dar Domnul e bun și vrea al oamenilor bine
Însă tot el, e cel ce le știe pe toate
Deci și efectul care îl au a lui fapte!

Și Dumnezeu i-a spus:
Să nu mănânci din "măr"
Căci moartea te va trage apoi de păr!

El a făcut o acțiune - a impus o condiție!

Rezultat necondiționat al ei:
Binele pentru omenire!

Concluzia vine astfel de la sine:
Omul nu a ieșit din „Rai” -
A fost izgonit de Dumnezei.

Scopul: Dumnezeu îl știe:
Un bine MARE pentru omenire!

.....

Omul înainte de a fi ispitit
Era o legumă, o plantă;
O parte inconștientă din infinit

Însă Domnul e bun și se gândește la toate
Prin "șarpe" omul a căpătat acces la date
Adam a mușcat din conștiință,
Conștiință a cunoașterii existentei,
Conștiința binelui și răului din ființă!

Și s-a deschis pentru om posibilitatea și dorul
De a-și cunoaște Creatorul!"

- Să ne cunoaștem natura proprie, să ne cunoaștem natura de dumnezei, să ne apropiem de ceea ce suntem cu adevărat, gândi ca un îndemn pentru sine Căutătorul și iarăși se cufundă în meditație.

Tatăl ceresc e creator pentru lume, tatăl interior e creator pentru lumea mea interioară... Cine sunt eu? Cine e Tatăl meu Interior?...

66. *"Sunteți dumnezei, toți sunteți fii ai Celui Prea Înalt. Însă veți muri ca niște oameni, veți cădea ca un domnitor oarecare" (Psalmi 82.6-7)*

"Prin înțelepciune a întemeiat Domnul pământul" (Pilde 3.19)

"Din inimă ies izvoarele vieții" (Pilde 4.23)

TATĂ ȘI MAMĂ

- Omul are un tată și o mamă,
O gândire și o simțire,
O minte și o inimă.

Cum tatăl fără mamă
Nimic nu poate să creeze
Gândirea fără inimă de ar acționa
Ar eșua amar și ar regreta.

Cum mama fără tată
Nimic nu poate concepe
Inima, sentimentul, separat de gândire
Ar genera doar haos și dizarmonie!

Tatăl și Mama doar împreună
Dau viață punând a lumii cunună
Gândul și Inima lucrând sincron
Pot pune universul la picioarele lor!

Inima **vrea** să facă, să acționeze
Dar nu știe acțiunea să-și coordoneze.
Gândul vrea și el a lucra
Dar nu fără suportul din inima sa.

Mintea prin înțelegere știe
Inima prin iubire vrea:

Gândul doar știe, inima doar vrea
Doar simbioza lor viață poate naște!

Dorința creației a pornit din inimă
S-a materializat prin gândire fără limită...

De nu se dorea să se facă
Lumea nu ar fi fost creată.
De nu se cunoștea cum să se facă,
Lumea ar fi rămas o himeră nematerializată.

Mama și Tatăl când s-au unit
Inima a vrut,
Gândul a știut
Și Universul din neant a apărut...

Scânteia divină a plecat înzestrată
Cu parte din Mamă, cu parte din Tată
Și s-au înfiripat în ea Gândul și Inima.
Ele infinit au crescut de când universu-i născut!

Astfel că fiecare poartă în el
Amintiri de când universul era bebe,
Căci în univers până acum a viețuit
Inimă și Gând aici și-a făurit.

Din neguri de timp învălurate,
Din vieți, trăiri nemărginite,
Scânteia prin sufletul uman are adunate
Gânduri, simțiri nebănuite.

Din cauza unui șoc necontrolat
Sau (și) a unuia extrem de bine calculat
Amnezia, sufletul i-a cuprins,
Aria Inimii și Gândirii i s-au restrâns:

Și acum omul se crede a fi DOAR cel cu amnezie.
Pe cel cu mintea întregă îl socoate doar o nerozie.
Dar când o să-și aducă aminte
Brusc va fi cel dinainte.
Intervalul de uitare o să-i pară
Doar o scurtă perioadă liniară!

Toți oamenii în amnezie se află,
Când o să-și amintească
Vor fi "tot Ei", doar că vor avea
Gând și Inima de „ZEI”!

Pentru aceasta, cugetă Căutătorul, pentru oameni cel mai important lucru este să învețe mai întâi Secretul Iertării. Și își aminti de momentul crucial din viața lui când acest secret îi fu destăinuit de un pustnic din munți:

67. "... și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri" (Matei 6.12)
"Dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre."
(Matei 6.15)

IERTARE

- „Adesea te rogi, rostind mecanic
Propoziții seci, lipsite de sevă
Cuvinte goale din gură îți zboară
Habar nu ai ce lași să iasă afară!

Vorbe-n vânt, spuse fără discernământ
Rugăminți rostite fără minte,
Simple ritualuri de care ești mulțumit
Dacă le-ai îndeplinit!

- De ce le fac?
- Întreabă-mă să te întreb.
Tradiție, obișnuiță, comoditate
Lipsă de gândire, de sete de mântuire.

Două miliarde de creștini se roagă
Tatălui din cer și încep să-i ceară:
„Doamne iartă-ne ce ți-am păcătuit
Cum iertam și noi pe alții care ne-au greșit!”

DA, într-adevăr o poezie ai rostit,
Normal să te simți mulțumit, liniștit
Dar ce-ai cerut? Păi să vedem:
Doamne ne iartă doar dacă noi iertam!

Fără să știi paie în cap îți aprinzi
Căci tu singur condiție îți impui

Să nu fii iertat de nici un păcat
Dacă **tu** nu ierți pe alți oameni „buni”

A ierta înseamnă negreșit
Când cineva te înjură tu să-l binecuvâtezi
De te urăște tu să-l iubești,
Tot răul din tine când va vrea să iasă
Tu să-i spui doar atâta: **iertă!**

Acum mă ascultă:

Când ai iertat ultima dată?

Socotește, de poți număra, a tale „păcate”
Mândrie, orgoliu, ură, răutate
Mânie, desfrâu, furie și prostie.

Apoi stai și gândește:
Am un vagon de „păcate” - n spate
Care **nici una** nu-mi va fi iertată
Decât dacă altora le iert a lor greșeală.

Un magnet ești ce atrage păcate:
Invidie, lene, zgârcenie, idei fixate
Lăcomie, autocompătimire și mai ales **prostie**

De vrei „să-l cunoaști pe Dumnezeu”
Din spate trebuie aruncat păcatul greu;

Și distrus - călcat în picioare
Prin iertare.

Când cineva îți greșește
De l-ai iertat un "păcat" îți este iertat
De nu l-ai iertat
Ți-ai mai pus în spate un "păcat"!

Acesta-i adevărul gol goluț
Dumnezeu te ajută dacă tu te ajuți!

Nu de alta, dar tu așa vrei.
Nu? Tu asta îi ceri!
Dumnezeu îți respectă liberul arbitru -
Astfel la judecată o să zică:
- "Fiule, tu ai vrut singur să te judeci.
Bine... atunci să socotim:
"Păcate" personale minus "iertări" personale,
Egal... ia te uită tot "păcate" personale.

Eu vreau să te iert, dar tu n-ai vrut
E clar: toată viața asta mi-ai cerut!
Acum nu că nu pot,
Dar nu vreau să-ți impun!

- Păi să vedeți... că de fapt...
Eu nu gândeam când mă rugam...
Foarte rău, fiul meu,
Foarte rău!..."

Atunci Căutătorul fu puternic impresionat de această abordare a problemei iertării și a început să o înțeleagă din ce în ce mai profund. Acum îi era din ce în ce mai limpede că omenirea actuală e în marea ei majoritate destul de inconștientă: oamenii duc vieți de automate, uită efectiv să mai gândească, să-și mai folosească acest dar neprețuit care este Rațiunea. Nu de mult timp mergând la moartea unei rude a purtat cu unii din cei prezenți o discuție destul de neașteptată și de „dură”:

68. *"Dacă mă voi sui în cer, Tu ești acolo, dacă mă voi coborî în locuința morților iată-te și acolo." (Psalmi 139.8)*

"N-a păcătuیت nici omul acesta, nici părinții lui; ci el s-a născut așa, ca să se arate în el lucrurile lui Dumnezeu." (Ioan 9.3)

MOARTEA - MESAGER CERESC

- „Viața învăluie lumea cu o pânză grea,
Încât nici cel mai mare mesager ceresc:
Moartea,
Pentru că omul e așa de adormit și de înrăit,
Nu-l mai poate trezi...

Cineva moare chemat la cer -
Cei care rămâneți nu mai gândiți defel
Prima voastră întrebare: tradiția ce spune?
Durere, plânset, pomană, îndoliere!

Durere? De ce? Așa-i moda!!!??
Reflectând puțin ați pricepe că sunteți întristați
Pentru că "mortul" dintre voi a plecat
Nu după voia lui, ci de Domnul luat!

Deci din "cauza lui Dumnezeu" sunteți triști!
Or vrea Domnul să vă întristeze? Nicidecum!
Voi sunteți triști pentru că voi o doriți:
Pentru că nu gândiți!

Nu vreți să căutați a înțelege
"Lucrările lui Dumnezeu".

Atunci se zbiară de te ia cu nădușeală:
„De ce ai plecat mamă, tată, frate, surioară?”
Ce întrebare prostească, zău așa,
De parcă ei au vrut să plece în lumea cealaltă.

Domnul a socotit în a lui înțelepciune
Că-i mai bine respectivul să plece din astă lume,
Și i-a dat Morții îndemn,
Că să-și facă meseria ei!

Acum tu vii și strigi la Dumnezeu:
"Doamne de ce l-ai omorât?"
(Nu puteai să-l mai lași puțin,
Să-și mai piardă vremea pe pământ?)

Cine ești tu, să-i ceri socoteală
Dumnezeului tău?
El face doar fapte bune, una din ele :
L-a luat pe semenul tău din lume.

Dacă ar fi după voi să mă iau
Omul acela ar merge în Iad sau în Rai:
Dacă crezi că focul gheenei îl va înghite
Puteți plânge după el, oricum nu o să-l ajute!

Dacă simțiți că va merge în Paradis
De ce nu vă bucurați pentru el?
Căci calea cerului i s-a deschis
"Și-n veci va fi fericit!"

Plângeți pentru că nu sunteți credincioși
Știți că „lumea condusă e de Dumnezeu prin Hristos”
Și orice mutare se vrea a se face pe pământ
Fără știrea Lui nu se poate nicicând.

Când Domnul a hotărât: el o să moară
Cine ești tu să te împotrivești
Prin plânsul tău,
Lucrării Dumnezeiești?

Tu ar trebui să strigi către cer:
"Doamne făcă-se voia ta!!!"
Și către oameni: lăieților,
"Lăsați morții să-și îngroape morții!"

Iar timpul vieții folosiți-l cu grijă
Nu-l pierdeți, nu-l tăvăliți prin tină
Căci iacă-tă că Dumnezeu vă arată
Că odată și odată

"O s-o faceți și voi lată!"

Oameni ignoră Moartea, se gândi el - deși e o realitate evidentă ei refuză să o ia în considerare. Se agață disperat de limitat, de finit, uită să-și deschidă inima și mintea Infinitului, Veșniciei, Eternității:

69. *"Nu vârsta aduce înțelepciunea, nu bătrânețea te face în stare să judeci" (Iov 32.9)
"Înțelepciunea este prea înaltă pentru cel nebun: el nu va deschide gura la judecată"
(Pilde 24.7)*

*"Copilăria e ignoranță programată
Bătrânețea... ignoranță învățată!"*

EȘTI REPETENT

Bătrânul pe patul de moarte
Aducă suspinând printre șoapte:
- Moarte! Mai vreau să trăiesc!

- De ce? îl întreabă ea, sarcastică
Încă nu te-ai plictisit
De viața de robot pe care o duci
De ignoranța căruntă în care te ascunzi?

Eu aș vrea să te trec la examen,
Dar n-am ce face, nu ști de ajuns
Va trebui să repeți din nou anul
Până când lecții de bază îți vei însuși.

Bătrâne - copile
Apucă și-nvață, ieși din ignoranță,
Altfel clasa I vei repeta la nesfârșit
Până când gândirea îți vei fi ascuțit.

În clasa a II-a și mai departe
Se predau lucruri mult mai complicate
Se încearcă a **cunoaște** pe Dumnezeu -
Fără o bază, nu vei pricepe nimic, copilul meu.

- Bine, dar am tot repetat, de zeci de ori -
Până când voi mai veni aici sub nori?
- Așa e dacă nu înveți
Și tot pe lângă școală mergi.

În loc, profund, să studiezi
Tu știi doar cum vremea să pierzi:
Eu nu am ce face,
Legea e lege și nu tace.

Pentru a ajunge la Universitatea - Univers
Iar apoi viața să o poți trăi intens
Învață a deosebi cele nemuritoare
De cele deșarte, trecătoare.

Doar când **o să știi**
Groapa Morții vei putea sări
Putând a merge mai departe
Călăuzit de Infinit spre Infinitate!

Absorbit în meditațiile sale Căutătorul ajunge în fața celui mai mare arbore din parc și se simți atras de majestatea acestei ființe seculare să caute Înțelepciunea la umbra ramurilor lui. Se așază deci pe iarba din jur și se sprijini cu spatele de copac. Pentru că acea parte a parcului era mai puțin circulată își permise chiar să-și închidă ochii și să-și aprofundeze astfel meditațiile.

Întrebarea „Cine sunt eu?” i se înfățișă din nou în fața conștiinței sale – încercă deci a nu știu câta oară să o pătrundă în inima ei cea mai ascunsă.

Realiză în profunzime că el nu este trupul său, emoțiile sale și nici măcar gândurile sale... toate acestea se schimbă – celulele corpului se schimbă neîncetat, emoțiile și gândurile vin și pleacă în fiecare moment.

Se gândi deci: eu sunt creatorul gândurilor și emoțiilor mele dar eu nu sunt ele... Eu nu sunt ele... Eu sunt ceea ce e dincolo de gânduri și emoții: eu sunt deci **dincolo de Cuvinte...**

În acel moment Minteă lui se luminează dintr-o dată și inima îi fu străfulgerată de bucurie: adevăratul răspuns la întrebarea „Cine sunt eu?” nu poate fi unul sub forma unui raționament, a unor cuvinte, a unor definiții...

El, se gândi el, ca de altfel orice din ceea ce mă înconjoară în interior sau în exterior, în esență, în profunzime, nu poate fi cunoscut de o manieră lingvistică prin raționamente și definiții... Acestea sunt așa de limitate...

Dar Realitatea nu e limitată, ea e infinită și prin urmare nu se supune definițiilor, numelor, raționa-mentelor.

Ea nu poate fi cuprinsă în esența ei de către acestea deși ele sunt demne de luat în considerare pentru statutul lor de mijloc de comunicare și de suport pentru orientarea în lumea formelor realității.

- E așa de clar acest lucru... Oare cum de nu am înțeles până acum?, se miră Căutătorul. Orice obiect posibil de a fi cunoscut este infinit în alcătuirea lui făcând parte dintr-o realitate infinită: numele, cuvintele și raționamentele bazate pe acestea sunt însă finite – limitează ceea ce numesc, restrâng viziunea asupra realității celui ce acordă valoare absolută, pentru cunoaștere, raționamentului.

Raționamentul se bazează pe cuvinte, pe limbaj – aici e sfera lui de acțiune: să delimiteze artificial, să definească formele locale de manifestare a realității infinite. Prin el însă nu se poate a se cunoaște obiectul sau subiectul infinit din spatele formelor, Realitatea Atotcuprinzătoare.

Rațiunea lucrează cu cuvinte – acestea sunt doar semne sunt doar indicatoare ce arată spre Realitate: vedem ceva și zicem „Casă” – de acum înainte realitatea ce am perceput-o direct va avea în noi un rezumat, un semn, un indicator spre ea: cuvântul, gândul asociat acelei forme a realității. Acestea ne vor ajuta ca în cadrul comunicării sau al procesului gândirii, să delimităm (oarecum artificial și evident cu scopuri utilitare bine precizate: comunicarea și orientarea) diferite forme de manifestare ale realității, dar în același timp, dacă nu vom fi atenți acestea ne vor limita accesul la Adevărata Realitate pentru că vom ajunge să confundăm Numele cu Forma și (sau) cu Obiectul-Subiectul în Sine.

Iată deci că Iluzia se învață - exclamă în sine Căutătorul – și începe cu un cuvânt aparent nevinovat: „Mama!”. Adulții căzuți în iluzie îndeamnă copiii să limiteze realitatea, să o restrângă: „Mă numesc X...”, „Eu sunt X...”. Ei nu conștientizează îndeajuns că totul e Infinit...

După aceste conștientizări care i se păreau extra-ordinare Căutătorul își continuă cugetarea: raționa-mentul e limitat, are o sferă redusă de aplicabilitate. E evident că el nu se poate extinde ca sursă de cunoaștere universală, a întregii realități.

A vedea Realitatea așa cum este presupune a renunța la Nume, la Raționamente, la Cuvinte, la a limita realitatea la semnele, la indicatorii care doar indică spre ea (atât și nimic mai mult).

Cu aceste ultime descoperiri ale sale Căutătorul simțea că se apropie de Răspuns, simțea că Acesta se apropie de el. Acum îi era destul de clar că Răspunsul nu va fi rațional, nu va fi format din cuvinte – el va trebui să fie o Trăire, o trăire intensă și intimă, atât de intensă și atât de intimă încât să nu mai rămână în sine nici o îndoială că acela s-ar putea să nu fie Răspunsul căutat.

Dar cum să ajungă la această trăire, începuse el să se întrebe, cum să trăiască această conștientizare profundă a adevăratului răspuns la întrebarea care îl frământa – „Cine sunt eu?”...

Se ridică de pe iarbă și începu să se îndrepte spre Casă cu aceste frământări în suflet.

IUBIREA

***"Iubirea permite integrarea în armonia
Universului și este singura care poate
să-ți descopere sensul creației "***

Ajuns acasă constată că soția sa încă nu se întoase din oraș. Se așază deci pe pat și luându-și o postură de meditație continuă să se lupte cu frământările sale interioare:

70. ADIERE DE VIAȚĂ

- Suflare de suflet, adiere de viață
M-ai trimis în lume cu cuvântul "învață!"
Scenă a scenelor întinsă-n lume
În tine eu joc piese de renume:
"Naștere", "Copilărie", "Căsătorie", "Moarte".

Jucându-le, actor bun devin: recunoaște!
Dar sigur nu am venit pe Terra
Să-nvăț a juca teatru; nu?

- Da, într-adevăr trăiești pentru a căuta
Firul de viață ce-ți va arăta cărarea
Spre suflarea de suflet "învață":
Ce este adierea de viață?

Soția lui întârzia și el devenea din ce în ce mai nerăbdător – simțea nevoia să vorbească cu ea despre frământările sale: vorbele ei întotdeauna îi aduceau alinare și știa că întotdeauna găsește în ea un sprijin la nevoie. Se ridică de pe pat și caută în Bibliotecă vreo carte care să-l mai lumineze puțin. Luă una, aproape la întâmplare și deschizând-o cam spre sfârșitul ei citi:

71. "Cea mai puternică vrajă aruncată asupra oamenilor este vraja lumii"

FI PASĂRE!

Pasările cerului zboară nestingherite
Omul însă nu le poate urma
Fiindcă nu caută a vedea
Aripile sufletului ascunse departe
În inima stingheră
Ce-n trup de carne se zbate.

Se zbate și se frământă:
Omul însă nu o ascultă.
Ea îl cheamă spre Trezire,
Dar el e orbit de omenire!

După acest îndemn la Trezire, autorul acelei cărți descria o tehnică specifică budismului zen prin care Discipolul pregătit poate ajunge la atingerea Iluminării Subite. Se numea tehnica Koanului și consta în a medita în mod continuu și neîntrerupt asupra unui paradox sau asupra

unei întrebări (și erau date ca exemplu: „Cine a pronunțat numele lui Buddha?”, „Care este sunetul pe care îl faci bătând din palme cu o singură mână?” ș.a.) o anumită perioadă de timp în care nu era acceptat nici un răspuns din partea minții, oricât de atractiv ar fi părut acesta, până când la un moment dat mintea obosește și Tace.

Din acea Tăcere urmează să se nască Iluminarea Subită, înțelegerea Realității Ultime, aflarea răspunsului la toate întrebările.

Căutătorul citi foarte atent instrucțiunile acestei practici și se hotărăște spontan ca din acel moment să o aplice așa cum era descrisă, cu singura deosebire că el va medita asupra întrebării care îl frământa pe el cu adevărat, și nu asupra întrebărilor date ca exemplu (lucru de altfel recomandat de autor).

Cu o hotărâre de nezdruccinat și cu tenacitatea celui care se simte ca și cum nu ar mai avea nimic de pierdut, a aceluia care se sufocă în ignoranța faptului de a nu-și putea răspunde satisfăcător la o banală întrebare care revenea iarăși și iarăși în mintea lui, cu fiecare respirație devenind mai puternică, începu practica decis să nu se mai oprească până nu îi va gusta fructele.

Începu deci să se întrebe mereu, iarăși și iarăși: „Cine sunt eu?”, „Cine sunt eu?”... „Cine sunt eu?”...

Mintea îi dădea fel și fel de răspunsuri dar el nu o lua în seamă și continua să se întrebe iarăși și iarăși același lucru: „Cine sunt eu?”. El știa că răspunsul nu avea să-i vină de la aceasta, nu era cu puțință acest lucru – conștientiză acest adevăr în parc sub acel arbore binecuvântat.

Medită cam o oră cu intensitate când auzi că ușa de la cameră se deschise: soția lui se întoarse și începu să înfiripe cu el o discuție. În cursul acestei discuții Căutătorul își întrerupea doar temporar meditația – atunci când îi vorbea. Îi povesti trăirile lui din aceea zi și marea lui frământare pe care acum o avea de ceva timp.

Soția sa știa însă poate mai bine decât el că frământările de orice fel se mai îndulcesc când îți dai târcoale Iubirea așa că pentru a-l mai liniști îi vorbi încetșor, cuprinzându-l în brațe și sărutându-l, despre Ea:

72. CÂND APARE

- Odată ce apare iubirea îndulcește
Gustul de inimă amară,
Florile răului încep încet să piară,
De ureche se apropie și ușor îi șoptește:

De-aș fi în tine,
În floare de Mai te-ai preface
Din cântul unui greier de seară
Ai deveni raza soarelui când stă să răsară.

De-ai fi în mine
Adânc ai simți în liniștea nopții
Rostul îmbobocit al vieții și al morții
Pecetea tăcerii de la judecată
Când nu-ți va mai cere nimeni socoteală.

De-aș fi în tine,
Orice vei fi liber să înfăptuiești
Oricum vei vrea trăirea să-ți trăiești:
O viață-n candoare, un cânt și o floare
Vei fi a lumii suflare!

De ai fi în mine,
În tine ai privi și ai vedea pace
Căci ura din suflet ți-ar tace.
Universul în armonie lucind printre stele
Ți-a da ce-i mai bun din ele.

De-i fi în mine, de aș fi în tine
Dacă am fi unul în celalalt
Vieții întregi i-am da de cap
Cu mine, prin tine, nemuritor vei fi!
Cu tine, prin mine, OM vei deveni!

De vrei să mă cauți
Cu greu mă găsești.
De vrei să mă simți
În jocu-mi cată de te lasă prins.

De vrei să știi eu cine sunt
Cufundă-te în al meu Cuvânt
Încearcă să mă ajungi cu al tău dor,
Să simți al sufletului tău fior

De vrei să mă cauți,
De vrei să mă găsești
Căută-mă în tine și nu o să regreti!

Sedus de șoaptele dragostei Căutătorul intră în jocul acesteia căci și el știa că iubirea e dulce pe buze de îndrăgostiți:

73. DACĂ

- Dacă ți-aș spune că
Noaptea în părul tău se ascunde,
Stelele în ochi îți strălucesc ca o minune,
Lumea pe cap ca diadema o porți
Și-n sufletul tău dacă cauți a găsi poți
Ale lumii cele mai secrete porți.

Flori de măr în palme-ți cresc,
Crinii doar de tine vorbesc,
Crizantemele în fața ta se închină
Recunoscându-te a lor regină.

Cutremure în tine ascunzi,
Și a vulcanilor adâncime doar tu o pătrunzi,
A cerului albastră infinitate,
Tu o cunoști ca pe un frate.
Valurile înspumate pe tine te caută,
Rechinii doar pentru tine se luptă,
Regele mării în fața ta abdică,
Iar gheizerele, în cinstea ta, în slavi se ridică.

Dacă ți-aș spune că
Te iubesc frumoasă-mi iubită
La sânul tău aș vrea să mă primești,
Și Taină adâncă să-mi destăinuiești.

Dacă toate acestea ți-aș spune
Și încă mai multe
M-ai crede că sufletul meu
Cu tine s-ar umple?

M-ai accepta așa cum sunt
Doar un biet "muritor" de rând

M-ai ajuta tu să ajung
La Perfectiunea ta Desăvârșită,
La Taina ta cea mai cumplită?

Își trecu încetisor degetele prin părul ei zglobiu și își lăsă cuvintele să o dezmiardă pe cea care ia mai alinat pentru un moment Frământarea.

74. EȘTI TU ÎN EL

- Părul tău zglobiu, în el ascunde,
Fulgi ușori de nea căzuți de niciunde,
Picături mititele de apă
Venite pământul să-l bată...

Cuvântul înțelept ți-adie printre bucle
Și nici nu gândești când "furtuni" el aduce:
La înălțimea norilor uneori te ridică
De unde trăznești într-o clipă.
Coroane de foc în jurul lui adună
Scânteii de lumină dă a ta cunună...
- Vino aproape, în părul tău să alunec
Și cufundat în el, parfumul să-ți adulmec!

Înfocați de declarații reciproce de iubire cei doi se contopiră spontan într-un joc amoros plin de dezmiardări și mângâieri, de șoapte și plăceri divine. În timpul contopirii și după aceea Căutătorul își continuă practica meditației întrbându-se iarăși și iarăși în sinea lui: „Cine sunt eu?”, „Cine sunt eu?”...

Seara, înainte de a adormi, deschizând geamul o ușoară Briză îi atinse obrazul făcându-l conștient de prezența ei. Atunci Căutătorul înfiripă în sine o împărtășire de suflet cu viața din aceasta:

75. CHEMARE

- Ușoară adiere de vânt
Adu-mi la ureche o slovă și-un cânt
Răspunsul te rog spre sufletu-mi a aținti,
Și Piatra Filozofală adu-mi a privi.

Tu rază de smarald spre ochi ațintită
Adu-mi o crăiasă de tine gătită.
Adu-mi Iluminarea –
A lumii împărăteasă-ncoronată
Să o strâng în brațe,
Și să nu o mai las niciodată!

Apoi se retrase în pat continuând să mediteze. Adormi punându-și de nenumărate și nenumărate ori aceași Întrebare... Spre Dimineață visă un vis destul de neobișnuit:

76. LUMINĂ ÎNȘELATOARE

Cufundat în ale lumii mari secrete
Un biet "muritor" de rând
Plutind printre stele și roiuri astrale
Răspunsul încearcă să afle la o întrebare:
Ce-i nemurirea și ce-i iubirea,
Ce este dragostea și ce-i fericirea,
Ce-i amintirea și ce-i gândirea?

Venindu-i în ajutor Flacăra Focului din vatră

În față-i aduse a lumii Preafrumoasă Fată
Și ochii lor într-o străfulgerare de amor
Se uniră prin raze necunoscute de dor.

Atunci, într-o clipă Ființa înțelese
Ce-i nemurirea și iubirea
Dragostea și fericirea, gândirea și amintirea:

Văzând-o doar și ești nemuritor...
Gura ei limpede-i ca apa de izvor,
Iar mângâierile ei firave și suave
Te-ar face să o iubești o viață-ntreagă.

Chipul ei ca o lumină
Dragoste revarsă și fericire divină.
În părul său prelung și sfânt
Îngerii îngânau ușor un dulce cânt...

Cu ochii-i de cristal, cu buzele-i de azur
Cu pieptul ce arzându-i era fără' de cusur
Era toată o floare, o Floare de Foc
Și iată: Privirea-i a încremenit omul pe loc.

Atunci Mâna-i întinsă spre el îl îndeamnă:
- Hai, vino, cuprindemă-n brațe
Buzele tale pe ale mele să le întâlnească:
Sufletul tău rece și gânditor
Să bea nestingherit al Iubirii izvor.

Să trăim împreună o veșnicie
Doar noi doi și-a timpului măreție
Vino și Lumi Necrezute îți voi arata,
Plutind împreună îmbrățișați pe o stea.

Setea de Absolut
În mine o poți înfrâna,
Bând nesățios din râșorul
Ce-n grădina Edenului își are izvorul...

Vrăjit de a zeiței lumină divină
Visătorul a încercat să o cuprindă
Dar vai, în fața sa acum era doar Focul
Ce trezi din visare omul...

Și iarăși era singur geniul gânditor,
Dar fericirea întâlnirii cu Zeița
I-a întărit nespus în inimă Credința!

Visul acesta nu știa de ce i-a creat o stare de bucurie și ridicându-se voios din pat continuă să-și practice Koanul pe când trebăluia ceva prin bucătărie.

În curând se trezi și soția sa și văzându-l voios și bine dispus începu să-l mângâie ușor cu vorbele sale:

77. RÂZÂND LA SOARE

- Un vânt de primăvară
Adia prin livadă,
O fată și-o floare râzând la soare
Ascultau a vântului suflare:

- Zburdând peste văi înflorite de ape
Alunecând încet peste vârfuri înnourate
În grote lipsite de iubiri solare
Peste câmpii înflorite-n nesfârșite petale

În țări străine și mult îndepărtate
Pe malurile mării și-a râurilor valuri
Peste tot am fost, am văzut, am simțit
Dar o fată și-o floare râzând la soare
Ca aici nicăieri n-am găsit...

- O fată și-o floare râzând la soare
O singură dată-n viață întâlnești,
A doua oară oricât le-ai căuta
Cu nici un chip nu le-ai afla!

Totuși la umbra unei plăpânde inimioare
O fată și-o floare te întâmpină mereu
Cu bucurie râzând către soare!

Fără să-i zică nimic el o cuprinse de mijloc și o sărută cu tandrețe, apoi se pregătiră să meargă în oraș la Catedrală.

Tot mereu, pe cât era posibil, el se concentra asupra practicii Koanului. Chiar dacă pentru câteva momente era distras de la practică, din vreun motiv sau altul, imediat ce conștientiza acest lucru se concentra din nou cu hotărâre asupra Întrebării.

Iată-i deci pe cei doi din nou la Catedrală: el absorbit din ce în ce mai puternic în Întrebarea Sa, iar ea bucurându-se de Sacru.

În acea duminică la încheierea slujbei episcopul predică cu mult patos despre Iubire și despre Tainele Ei:

78. IUBIREA-I NUMELE CREATORULUI

Dacă **totul** se reduce la "ceva"
"Ceva" - ul acesta nu poate fi decât **Iubirea!**
În afara **iubirii** nimic nu există,
Toata manifestarea Iubirii-i slujită!

Proclam un Univers al perfecțiunii, al Iubirii,
Al împăciuirii active cu odraslele dumnezeirii
Proclam solemn, te iau drept mărturie:
Iubirea E, nu va să vie!

În templul inimii sale Iubirea-i Libertate:
Libertate ce se simte-n largul său în Acțiune
Și-o găsești în inimi spălate, preacurate
Aflate cu Totul în Comuniune...

Unde nu este Absolută Libertate
Iubirea nu-i prezentă, te asigur frate;
E acolo doar o formă evoluată de ură

Căci doar ea e cea care iubește
Doar pe cel care-o iubește!

E o iubire limitată, condiționată
De fapt nu-i iubire - e ură expandată!
Căci **nu poate fi iubire mărginită**
Există doar Iubire Nelegată de Clipă!

Iubirea se găsește în toți și în toate
Dar fiecare o simte cum poate:
Maximă-i în cel care are Libertate²
În gând, în simțire, ce-i liber de toți și de toate.

Vrei tu :
Să te mulțumești doar cu un colț de Rai
Să-ți limitezi fericirea, să-ți îngrădești Iubirea,
Doar pentru că așa vrea omenirea?

Iubirea iubește, vrea să se dea în dar
Vrea să ajute copiii-oameni să se umple de har
Să o vadă, s-o pipăie, s-o simtă,
Să o încarneze o eternitate, nu o clipă!

.....

Poate un om să facă ceea ce Domnul
Cu toată a lui putere, nu poate?
Că omul poate să-și iubească dușmanii, a dovedit-o.
Martirii cu sânge afirmația aceasta au iscălit-o!

Dumnezeu față de om cu ce-i mai prejos,
Să crezi că El poate fi rău și nemilos
Dumnezeu care-i a *IUBIRII CASĂ*,
Poate el să urască, să se răzbune, să pedepsească?

Karmă, lege, iad, judecată, viață viitoare
Nu-s noțiuni de sine stătătoare!
Sunt doar manifestări ale Iubirii Creatoare,
Voci ce proclamă a Ei, eternă chemare!

N-ar fi Dumnezeu ipocrit
Când ți-ar cere dușmanii necondiționat să-i Iubești,
Celui ce te urăște doar bine să-i dorești,
Când el nu ar fi în stare de așa lucru mic?

Nu, Domnul nu e decât Iubire!
Ura nu-și găsește-n El loc de păsuire:
Pedepsa de dragul pedepsei sau răzbunarea,
Nu-și văd în Cuvântul Său aprobarea!
Iubire e numele Lui, al Creatorului
Ea îndeamnă ființa din rău către bine
Din bine spre mai bine
Din tristețe spre bucurie, din haos la Armonie!

Ea atrage din simțire spre Conștiință
Din iubirea instinctuală spre iubirea de ființă
El, din iubirea mare ce omului îi poartă
Nu-l lasă pierdut pe veci în "păcate"

2 Cel care iubește cu adevărat e liber să înfăptuiască orice!

În tristețe, mâhnire și singurătate.

Când vede creatura-i copleșită de răutate
Când vede că aceasta nu mai poate
A răzbi de ura proprie, spre Divinitate;

O ia de mână și-o purifică-n foc
Îi arde tot răul din ea pe loc!
Și-o preschimbă într-o copilă inocentă
Punându-i din nou zâmbetul pe buze, etichetă!

„Iadul” e manifestarea Iubirii candidă
A Celui care suflare de viață ți-a dat
Care vrea, ține neapărat
Să-i audă glasul toată Ființa:

- *EU sunt IUBIREA, EU sunt CONȘTIINȚA,
TU, ești IUBIRE, TU, ești CONȘTIINȚĂ!*

CREATORUL

Căutătorul vibră la cuvintele preotului chiar dacă le auzea doar undeva în fundalul minții sale, fiind din ce în ce mai concentrat asupra întrebării „Cine sunt eu?”.

Nu accepta nici un răspuns de la minte chiar dacă aceasta nu se zgârcea în a-i da fel și fel de răspunsuri și continua să se întrebe: „Cine sunt eu?”, „Cine sunt eu?”...

După câteva zile în care a practicat în mod asiduu și neîntrerupt se regăsi la un moment dat pe un Autobus care se îndrepta spre Centrul Orașului. Se întreba de acum ca de obicei în mod continuu „Cine sunt eu?”, „Cine sunt eu?”... în timp ce era Foarte Atent la tot ce îl înconjura. Privea acum pe geam și apoi își întoarse privirea spre interiorul autobuzului când se produse Ruptura: oul crăpase, mintea în sfârșit îi tăcuse...

Trăi atunci ceva cu totul Nou, ceva ce înainte nici măcar nu și-ar fi putut imagina: pentru prima oră în viață privea Realitatea așa cum este, neintermediată de nici un gând, pentru prima oră în viață privea în mod direct Absolutul... În acea stare Răspunsul a fost atins: toate întrebările și răspunsurile au căzut rănite de moarte în fața Conștiinței... El însuși se pierduse pe sine, nu mai rămase din el decât adevărul Conștiinței Pure (conștiința de sine și cea a alterității muriră deopotrivă lăsând ca din cenușa lor să se nască Conștiința pur și simplu, Conștiința Întregului, a Absolutului ce trăiește în tot și în toate).

Trăirea aceasta l-a luminat asupra naturii esențiale a tuturor întrebărilor și răspunsurilor posibile – atunci a conștientizat că nimeni în lume nu i-ar fi putut spune acest Răspuns pentru că infinitatea lui nu poate fi transmisă în nici un chip - dar poate fi trăită, poate fi experimentată direct.

A simțit în acele momente cum tot universul infinit se restrânge asupra conștiinței sale care a fost lovită mortal de Mister. Oriunde își purta ochii vedea doar Misterul Pur și Infinit al Existenței Absolute...

79. MISTERUL

- Veșnică viață plutind în eternitate
Cine te întrece în a ta etate?
Superbă ești a lumii prim mobil încântător
Pasărea Pheonix renăscând întru al său zbor...

Un trandafir aici răsare, acolo altul moare
Un munte se avântă spre cer și altu-n mare
Viața peste tot dispăre,
Peste tot palpită, peste tot e-n floare...

În zbenguiala - i se mișcă neîncetat:
De urma sa însă încă nimeni nu a dat
Dar toți o văd, că-i pretutindeni
Și o știu toți, să n-o cunoască nu-i nimeni!

Că-i în atom, în ion sau moleculă
Intr-o floare sau într-o libelulă
E sigur, nimeni nu poate nu să zică
Oricum cine știe ce-i Viața, la o adică?

E un mare lucru, e Marea Minune!
Cea mai mare văzută în lume.
Toți o cunosc, dar nimeni nu știe
Toți o simt și zic că-i Poezie!

-Ascultă fiorul ce-n tine se agită
Vocea vieții ce-n sufletu-ți îți cântă
Privește în tine din când în când
Să vezi că viața nu se termină nicicând!

Ea vine dintr-un necunoscut început
Cu misterul său adânc încă nedesfăcut
Chemând prin șoptă la viață
Ființa ce vrea să trăiască!

În acea Unică Clipă a Tăcerii, Căutătorul a încetat să mai existe: Conștiința de după își mai amintea doar vag de el – ca și de cineva străin și îngust, ca de cineva pierdut în iluzia Numelor.

După ce această puternică experiență începu să se mai estompeze în intensitate întors în minte prin minte Căutătorul a încercat să reînvie – n-a reușit însă decât ca timp de câteva luni să se zbată și iarăși să se zbată în agonia unei morți de această dată încete dar sigure.

Conștiința născută în momentul Trezirii creștea însă din ce în ce mai mult în acel Om și Ființa Pură a început să se manifeste cu putere în el.

Această Conștiință nou trezită a preluat încetul cu încetul întregul control asupra manifestărilor personalității iar conștiința de sine a Căutătorului a început să se dezintegreze și să se întoarcă înapoi în sânul Absolutului de unde venise.

Din acel moment el a început să Trăiască și toată viața de până atunci îi apărură ca un vis, ca o zbatere deșartă...

80³. DA!

Așa e viața! Plină de Mister..
Că să trăim în a ei clipire dată
Trebuie să aflăm ce ascunde
A ei suflare înmiresmată –

Iar de secretu-l vom descoperi
Să mergem înainte cu suflet de copii
Până-l vom vedea de aproape:
Limpede, proaspăt scăldat în lacrimi!

Lipsit de întrebări și răspunsuri, cu resursele nelimitate pe care doar unul ce trăiește pur în Conștiință le poate avea El a început să Creeze.

Iată deci: Căutătorul a murit! Trăiască Creatorul!

La tot acest zbucium ce a însoțit marea schimbare Conștiința a rămas mereu aceeași: în ea

³ A opta zi a creației e atunci când ne conștientizăm și ne asumăm responsabilitatea de CO-CREATORI ai lumii în care ființăm ca viață absolută.

Însăși o infinită sursă de Mister, Viață Spontană și Creație Perpetuă.

După un oarecare timp de la trăirea acestei Experiențe Creatorul a scris o Carte în care descria Cărarea pe care el și-a purtat pașii. Această Carte se încheie astfel:

„Dragă Căutătorule ce-mi urmezi Cărarea, în acest moment, mă apropii de Tine și îți spun Ție: vrei să știi cu adevărat cine ești? Probabil că vrei – atunci fi atent la vorba mea pentru Tine: dacă iei prea în serios această Întrebare sau Întrebarea Ta Proprie, dacă simți că deja ea începe să te macine cu fiecare respirație pe care o faci, dacă ai început în mod spontan să ți-o pui deja mereu și mereu fără întrerupere⁴ fără însă a accepta nici un răspuns de la minte, indiferent cât ar fi de tentant acesta, atunci dacă vei practica tehnica Koanului o perioadă suficientă de timp (cel puțin câteva zile) s-ar putea să afli și Tu Răspunsul...

Atenție însă: atunci tu nu vei mai fi, doar conștiința pură o să mai fie...

Și în încheiere să te mai întreb ceva:

***O floare de Mai în parfum se preface -
Floarea din tine de ce tace?”***

Puteți descărca pentru lectură alte cărți de același autor de aici:
<http://www.scribd.com/Radu%20Lucian%20Alexandru>

web1: <http://cine-esti-tu.blogspot.com>
web3: <http://radu-lucian-alexandru.blogspot.com>

E-mail: radu.lucian.alexandru@gmail.com
Id Messenger: radu_lucian_alexandru@yahoo.com
YouTube page: www.youtube.com/radulucianalexandru

⁴ Dacă nu ai cel puțin 21 (douăzeci și unu) de ani, sau ai avut "probleme psihice" (nu îți controlezi psihicul suficient de bine) îți recomand să nu faci practica Koanului – mintea ta s-ar putea să nu reziste căderii ce urmează după Trezire. Te rog să iei în serios acest avertisment de vrei ca bine pașii să-ți meargă pe calea ta spirituală."